

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 274/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. september 2002 i de forenede sager C-216/99 og C-222/99, Riccardo Prisco Srl mod Amministrazione delle Finanze dello Stato (sag C-216/99) og Ministero delle Finanze mod CASER SpA (sag C-229/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Milano) (»Direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — artikel 10 og artikel 12, stk. 1, litra e) — selskabsregister — registrering af selskabers stiftelsesdokumenter og øvrige dokumenter — tilbagesøgning af fejlagtigt erlagte beløb — nationale processuelle frister — renter«)	1
2002/C 274/02	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-377/99, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — markafgrøder«)	2
2002/C 274/03	Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-413/99, Baumbast og R mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) (»Fri bevægelighed for personer — vandrende arbejdstager — opholdsret for den vandrende arbejdstagers familiemedlemmer — børns ret til at gennemføre deres studier i værtsmedlemsstaten — artikel 10 og 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 — unionsborgerskab — opholdsret — direktiv 90/364/EØF — begrænsninger og betingelser«)	2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. september 2002 i sag C-471/99, Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández mod Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Nürnberg) (»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 77 og 78 — personer, der har ret til pension efter lovgivningen i flere medlemsstater — personer, der har ret til pension efter en overenskomst om social sikring, der er indgået, før medlemsstaten tiltrådte De Europæiske Fællesskaber — ydelser til børn, der forsørges af pensionister, samt til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem — ret til familieydelser for den kompetente institutions regning i en anden medlemsstat end bopælsmedlemsstaten — betingelser for tildeling«)	3
2002/C 274/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. september 2002 i sag C-498/99, Town & County Factors Ltd mod Commissioners of Customs & Excise (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, Manchester) (»Sjette momsdirektiv — anvendelsesområde — konkurrence, hvor arrangøren kun påtager sig en moralsk forpligtelse — beskatningsgrundlag«)	4
2002/C 274/06	Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-513/99, Concordia Bus Finland Oy Ab mod Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af korkein hallinto-oikeus) (»Offentlige tjenesteydelsesaftaler inden for transportsektoren — direktiv 92/50/EØF og 93/38/EØF — ordregivende kommune, der organiserer bustransport, og hvis økonomisk uafhængige enhed deltager i udbuddet som bydende — hensyntagen til kriterier vedrørende beskyttelse af miljøet ved fastlæggelsen af det økonomisk mest fordelagtige bud — spørgsmålet om, hvorvidt dette er lovligt, når den bydende kommunale enhed lettere kan opfylde disse kriterier«)	4
2002/C 274/07	Domstolens dom af 24. september 2002 i de forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck SpA og Acciaierie di Bolzano SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — EKSF-ordning — støttemodtagerens rettigheder — anvendelsesområde: påvirkning af handelen eller konkurrence ikke nødvendig — i tidens løb anvendelse af forskellige kodeks for støtte — rentesats, der skal anvendes ved tilbagebetaling af uforenelig støtte)	5
2002/C 274/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-101/00, Tulliasiamies mod Antti Siilin (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af korkein hallinto-oikeus) (»Afgifter på importerede brugte motorkøretøjer — EF-traktatens artikel 95, stk. 1 (efter ændring nu artikel 90, stk. 1, EF) — sjette momsdirektiv«)	6
2002/C 274/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-104/00 P, DKV Deutsche Krankenversicherung AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»Appel — EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — ordet »Companyline« — absolut registreringshindring — fornødent særpræg«)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/10	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-113/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — landbrug — støtte til fordel for produktion af grøntsager til industriel forarbejdning i Extremadura — artikel 87, stk. 1, og stk. 3, litra a) og c), EF — støtte af ringe størrelse — ingen bemærkninger fra de interesserede parter — driftsstøtte — støtte til produkter, der er omfattet af en fælles markedsordning — begrænsninger af de frie varebevægelser — begrundelse«)	7
2002/C 274/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-114/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — landbrug — støtte i form af rentetilskud til lån, der højst løber et år — artikel 87, stk. 1, og stk. 3, litra a) og c), EF — meddelelse 96/C 44/02 om statsstøtte til subsidierede landbrugslån (»driftslån«) — støtte af ringe størrelse — ingen bemærkninger fra de interesserede parter — driftsstøtte — støtte til produkter, der er omfattet af en fælles markedsordning — begrænsninger af de frie varebevægelser — begrundelse«)	8
2002/C 274/12	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. september 2002 i sag C-141/00, Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH mod Finanzamt für Körperschaften I in Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) (»Artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c) og g), i sjette direktiv 77/388/EØF — afgiftsfritagelse for plejeydelser leveret af kapitalselskaber — tjenesteydelser med tilknytning til social bistand og social sikring præsteret af andre organer end offentligtretlige, der er anerkendt af den pågældende medlemsstat som foretagender af almenyttig karakter — direkte virkning«)	8
2002/C 274/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 12. september 2002 i sag C-152/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — direktiv 86/609/EØF — ufuldstændig gennemførelse«)	9
2002/C 274/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. september 2002 i sag C-172/00, Ferring Arzneimittel GmbH mod Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln) (Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af tilladelsen til parallelimport som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har opgivet denne) .	9
2002/C 274/15	Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-253/00, Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA mod Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (»Landbrug — forordning (EF) nr. 2200/96 — kvalitetsnormer for sorter af druer til spisebrug — retlige forpligtelser for erhvervsdrivende, som markedsfører druer til spisebrug inden for Fællesskabet — en erhvervsdrivendes mulighed for at kræve disse forpligtelser overholdt gennem et civilt søgsmål«)	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/16	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. september 2002 i sag C-255/00, Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Trento) (»Nationale afgifter i strid med fællesskabsretten — tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld — national lovgivning, der forkorter søgsmålsfristerne med tilbagevirkende kraft — forenelighed med effektivitetsprincippet«)	10
2002/C 274/17	Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-320/00, A.G. Lawrence m.fl. mod Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (»Princippet om lige løn til mænd og kvinder — direkte virkning — sammenligning af arbejde udført for forskellige arbejdsgivere«)	11
2002/C 274/18	Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-334/00, Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA mod Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema di cassazione) (»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 og 3 — specielle kompetenceregler — ansvar forud for kontraktindgåelse«)	11
2002/C 274/19	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-336/00, Republik Österreich mod Martin Huber (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Landbrug — medfinansieret støtte — tilbagebetaling — retligt grundlag — beskyttelse af den berettigede forventning — retssikkerhed — medlemsstaternes processuelle autonomi«)	12
2002/C 274/20	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 12. september 2002 i sag C-351/00, Pirkko Niemi (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af vakuutusosikeus) (»Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF) eller af direktiv 79/7/EØF — begrebet »løn« — pensionsordning for tjenestemænd«)	13
2002/C 274/21	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. september 2002 i sag C-392/00, Finanzamt Hannover-Nord mod Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) (»Kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgift — selskabsdeltageres ydelse af rentefrie lån — resultatoverførselsaftale«) ...	13
2002/C 274/22	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-433/00, Aventis Pharma Deutschland GmbH mod Kohlpharma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln) (»Varemærkeret — lægemidler — central markedsføringstilladelse — ompakning«)	14
2002/C 274/23	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19. september 2002 i sag C-221/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (»Direktiv 97/33/EF — telekommunikation — samtrafik mellem netværkene — tjenesternes interoperabilitet«)	14

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/24	Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. september 2002 i sag C-312/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik («Traktatbrud — direktiv 98/78/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist»)	15
2002/C 274/25	Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. september 2002 i sag C-386/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien («Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/7/EF»)	15
2002/C 274/26	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 8. juli 2002 i sag C-203/01, Fazenda Pública mod Antero & C ^a Lda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo) (Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — efteropkrævning af importafgifter — bogføring af importafgifter, der skal opkræves — beregning af forældelsesfristen for efteropkrævningen)	16
2002/C 274/27	Sag C-279/02 P: Appel iværksat den 30. juli 2002 af Nuno Antas de Campos til prøvelse af dom afsagt den 14. maj 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-194/00, Nuno Antas de Campos mod Europa-Parlamentet	16
2002/C 274/28	Sag C-309/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. august 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i sagen Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. og S. Spitz Kommanditgesellschaft mod Land Baden-Württemberg, processtilvarslet: Forbundsrepublikken Tyskland	17
2002/C 274/29	Sag C-316/02 P: Appel iværksat den 10. september 2002 af Hijos de Andrés Molina, S.A. til prøvelse af dom afsagt den 11. juli 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-152/99, Hijos de Andrés Molina, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	18
2002/C 274/30	Sag C-319/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Korkein hallinto-oikeus i sagen anlagt af Petri Manninen	18
2002/C 274/31	Sag C-320/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Regeringsrätten i sagen Förvaltnings AB Stenholmen mod Riksskatteverket	19
2002/C 274/32	Sag C-324/02: Sag anlagt den 16. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	19
2002/C 274/33	Sag C-326/02: Sag anlagt den 17. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/34	Sag C-327/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 16. september 2002 af Rechtbank te 's-Gravenhage, Retten sat i Assen — Afdeling for Udlændingesager, i sagen L.G. Panayotova, R.M. Kalcheva, I.M. Lis, L. Sopova, I.L. Topa, J.M. Rusiecka mod de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie	20
2002/C 274/35	Sag C-330/02: Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	20
2002/C 274/36	Sag C-331/02: Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	21
2002/C 274/37	Sag C-332/02: Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	21
2002/C 274/38	Sag C-333/02: Sag anlagt den 20. september 2002 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union	22
2002/C 274/39	Sag C-337/02: Sag anlagt den 20. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	23
2002/C 274/40	Sag C-338/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Högsta domstolen i sagen Fixtures Marketing Limited mod AB Svenska Spel	23
2002/C 274/41	Slettelse af sag C-427/99 P og C-371/00 P	24
2002/C 274/42	Slettelse af sag C-413/00	24
2002/C 274/43	Slettelse af sag C-303/01	24
2002/C 274/44	Slettelse af sag C-44/02	24
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2002/C 274/45	Sag T-202/02: Sag anlagt den 3. juli 2002 af konsortiet »Makedoniko Metro«, »Michaniki A.E.« m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2002/C 274/46	Sag T-255/02: Sag anlagt den 27. august 2002 af »H« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	26

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/47	Sag T-256/02: Sag anlagt den 27. august 2002 af »I« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	26
2002/C 274/48	Sag T-257/02: Sag anlagt den 27. august 2002 af »K« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	27
2002/C 274/49	Sag T-258/02: Sag anlagt den 10. september 2002 af Hendrikus Boukes mod Europa-Parlamentet	27
2002/C 274/50	Sag T-259/02: Sag anlagt den 30. august 2002 af Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2002/C 274/51	Sag T-260/02: Sag anlagt den 2. september 2002 af Bank Austria Creditanstalt AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2002/C 274/52	Sag T-261/02: Sag anlagt den 30. august 2002 af Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2002/C 274/53	Sag T-262/02: Sag anlagt den 30. august 2002 af Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2002/C 274/54	Sag T-263/02: Sag anlagt den 30. august 2002 af Österreichische Postsparkasse Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2002/C 274/55	Sag T-264/02: Sag anlagt den 2. september 2002 af Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2002/C 274/56	Sag T-265/02: Sag anlagt den 3. september 2002 af Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank	32
2002/C 274/57	Sag T-266/02: Sag anlagt den 4. september 2002 af Deutsche Post AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2002/C 274/58	Sag T-270/02: Sag anlagt den 28. august 2002 af MLP Finanzdienstleistungen AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	33

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 274/59	Sag T-271/02: Sag anlagt den 2. september 2002 af Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft og Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2002/C 274/60	Sag T-273/02: Sag anlagt den 6. september 2002 af Krüger GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	34
2002/C 274/61	Sag T-277/02: Sag anlagt den 9. september 2002 af Athanacia-Nancy Pascall mod Rådet for Den Europæiske Union	35
2002/C 274/62	Sag T-279/02: Sag anlagt den 16. september 2002 af Degussa AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2002/C 274/63	Sag T-281/02: Sag anlagt den 18. september 2002 af Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	36
2002/C 274/64	Sag T-282/02: Sag anlagt den 11. september 2002 af Cementbouw Handel & Industrie B.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2002/C 274/65	Sag T-292/02: Sag anlagt den 27. september 2002 af Confederazione nazionale dei servizi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2002/C 274/66	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>De Europæiske Fællesskabers Tidende</i> EFT C 261 af 26.10.2002	39
---------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. september 2002

i de forenede sager C-216/99 og C-222/99, Riccardo Prisco Srl mod Amministrazione delle Finanze dello Stato (sag C-216/99) og Ministero delle Finanze mod CASER SpA (sag C-222/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Milano) ⁽¹⁾

(»Direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — artikel 10 og artikel 12, stk. 1, litra e) — selskabsregister — registrering af selskabers stiftelsesdokumenter og øvrige dokumenter — tilbagesøgning af fejlagtigt erlagte beløb — nationale processuelle frister — renter«)

(2002/C 274/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-216/99 og C-222/99, angående anmodninger, som Tribunale di Milano (Italien) (sag C-216/99) og Corte d'appello di Roma (Italien) (sag C-222/99) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte retter verserende sager, Riccardo Prisco Srl mod Amministrazione delle Finanze dello Stato (sag C-216/99), og Ministero delle Finanze mod CASER SpA (sag C-222/99), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 10 og artikel 12, stk. 1, litra e), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT

1969 II, s. 405) samt vedrørende fortolkningen af de fællesskabsretlige regler vedrørende tilbagesøgning af fejlagtigt erlagte beløb, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 10. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 10 i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter skal fortolkes således, at den — medmindre andet følger af undtagelsesbestemmelserne i direktivets artikel 12 — er til hinder for gebyrer, der med tilbagevirkende kraft skal betales for registrering af selskabsdokumenter i selskabsregistret, når sådanne gebyrer ikke udgør en kapitaltilførselsafgift, der er tilladt i henhold til direktivet. Artikel 12, stk. 1, litra e), i direktiv 69/335/EØF skal fortolkes således, at sådanne gebyrer, der er indført med tilbagevirkende kraft, ikke udgør afgifter, der har karakter af vederlag, og som er tilladt i henhold til den nævnte bestemmelse, såfremt de registreringer i selskabsregistret, som de opkræves for, allerede har medført opkrævning af gebyrer, som de nævnte gebyrer, der er indført med tilbagevirkende kraft, antages at træde i stedet for, men som ikke tilbagebetales til dem, der har betalt dem. Bortset fra sådanne omstændigheder er det en betingelse for, at sådanne gebyrer, der er indført med tilbagevirkende kraft, udgør afgifter, der har karakter af vederlag, og som er tilladt i henhold til artikel 12, stk. 1, litra e), i direktiv 69/335/EØF, at deres størrelse, som kan variere alt efter selskabets juridiske karakter, udelukkende beregnes på grundlag af omkostningerne ved de pågældende formaliteter, dog således at de også kan dække udgifterne ved mindre omfattende opgaver, som udføres vederlagsfrit, og der herved om fornødent også tages hensyn til andre afgifter, der er betalt sideløbende hermed, og som også har til formål at betale for den samme tjenesteydelse. Ved beregningen af beløbene har en medlemsstat ret til at tage hensyn til samtlige omkostninger, der har sammenhæng med registreringerne, herunder også den del af generalomkostningerne, der kan henføres dertil. En medlemsstat har endvidere ret til at fastsætte faste gebyrer og fastsætte deres størrelse for et ubestemt tidsrum, når den med bestemte intervaller sikrer sig, at beløbene fortsat ikke overstiger de gennemsnitlige omkostninger ved de pågældende dispositioner.

- 2) Fællesskabsretten er ikke til hinder for, at en medlemsstat afskærer tilbagebetalingskrav vedrørende afgifter, der er opkrævet i strid med fællesskabsretten, under henvisning til en national, præklusiv frist på tre år, som er en undtagelse fra den almindelige ordning, der gælder med hensyn til søgsmål med påstand om tilbagebetaling af beløb erlagt i urigtig formening om skyld mellem private, for hvilke der gælder en gunstigere frist, forudsat at den pågældende præklusive frist finder anvendelse uden forskel på tilbagebetalingskrav vedrørende sådanne afgifter, der støttes på fællesskabsretten, og krav, der støttes på national ret.
- 3) Fællesskabsretten er til hinder for, at en medlemsstat udsteder bestemmelser, i hvilke der med hensyn til tilbagesøgning af en afgift, som ved dom afsagt af Domstolen er erklæret uforenelig med fællesskabsretten, eller hvis uforenelighed med fællesskabsretten følger af en sådan dom, fastsættes betingelser, der konkret vedrører den pågældende afgift, og som er mindre gunstige end dem, der uden sådanne betingelser ville have været gældende med hensyn til kravet om tilbagebetaling af den pågældende afgift.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 226, s. 26), i det omfang der deri over for Forbundsrepublikken Tyskland foretages en standardkorrektion på 5 % af de udgifter, der er anmeldt med henblik på støtte til markafgrøder i delstaten Mecklenburg-Vorpommern, svarende til et beløb på 30 394 115,33 DEM, i stedet for på 2 %, svarende til et beløb på 12 157 646,13 DEM, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr (refererende dommer), D.A.O. Edward, A. La Pergola, og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 366 af 18.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-377/99, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — markafgrøder«)

(2002/C 274/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-377/99, Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: først W.-D. Plessing og C.-D. Quassowski, derefter W.-D. Plessing og B. Muttlsee-Schön) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Niejahr og G. Braun), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/596/EF af 28. juli 1999 om ændring af beslutning 1999/187/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1995, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og

DOMSTOLENS DOM

af 17. september 2002

i sag C-413/99, Baumbast og R mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) (¹)

(»Fri bevægelighed for personer — vandrende arbejdstager — opholdsret for den vandrende arbejdstagers familiemedlemmer — børns ret til at gennemføre deres studier i værtsmedlemsstaten — artikel 10 og 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 — unionsborgerskab — opholdsret — direktiv 90/364/EØF — begrænsninger og betingelser«)

(2002/C 274/03)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-413/99, angående en anmodning, som Immigration Appeal Tribunal (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret

verserende sager, Baumbast og R mod Secretary of State for the Home Department, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 18 EF og af artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken (refererende dommer), N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. september 2002

i sag C-471/99, Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández mod Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Nürnberg) ⁽¹⁾

- 1) En EU-borgers børn, der har taget bopæl i en medlemsstat på et tidspunkt, hvor en af deres forældre udøvede sin opholdsret som vandrende arbejdstager i denne medlemsstat, har ret til at opholde sig i medlemsstaten for at gennemføre almindelig skolegang dér i henhold til artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet. Den omstændighed, at børnenes forældre i mellemtiden er blevet skilt, at kun en af forældrene er unionsborger, og at denne forælder ikke længere er vandrende arbejdstager i værtsmedlemsstaten, eller den omstændighed, at børnene ikke selv er statsborgere i Den Europæiske Union, er i den forbindelse uden betydning.
- 2) Såfremt børn har ret til at opholde sig i en værtsmedlemsstat for at følge almindelig undervisning dér i henhold til artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68, skal denne bestemmelse fortolkes således, at den berettiger den af forældrene, der faktisk passer børnene, uanset den pågældendes nationalitet, til at opholde sig sammen med dem for at lette udøvelsen af den nævnte ret, selv om forældrene i mellemtiden er blevet skilt, eller den forælder, der er EU-borger, ikke længere er vandrende arbejdstager i værtsmedlemsstaten.
- 3) En EU-borger, der ikke længere har opholdsret i værtsmedlemsstaten som vandrende arbejdstager, har i sin egenskab af unionsborger ret til ophold dér direkte i medfør af artikel 18, stk. 1, EF. Udøvelsen af denne ret er undergivet de begrænsninger og betingelser, som denne bestemmelse henviser til, men de kompetente myndigheder og i givet fald de nationale domstole skal påse, at anvendelsen af de nævnte begrænsninger og betingelser finder sted under overholdelse af de almindelige principper i fællesskabsretten, og navnlig af proportionalitetsprincippet.

(»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 77 og 78 — personer, der har ret til pension efter lovgivningen i flere medlemsstater — personer, der har ret til pension efter en overenskomst om social sikring, der er indgået, før medlemsstaten tiltrådte De Europæiske Fællesskaber — ydelser til børn, der forsørges af pensionister, samt til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem — ret til familieydelse for den kompetente institutions regning i en anden medlemsstat end bopælsmedlemsstaten — betingelser for tildeling«)

(2002/C 274/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-471/99, angående en anmodning, som Sozialgericht Nürnberg (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Alfredo Martínez Domínguez, Joaquín Benítez Urbano, Agapito Mateos Cruz, Carmen Calvo Fernández mod Bundesanstalt für Arbeit, Kindergeldkasse, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 77, stk. 2, litra b), og artikel 78, stk. 2, litra b), sammenholdt med artikel 79, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 24. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 77, stk. 2, litra b), og artikel 78, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, sammenholdt med forordningens artikel 79, stk. 1, skal fortolkes således, at den kompetente institution i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvori modtageren af en alderspension eller en invalidepension er bosat, eller den medlemsstat,

(1) EFT C 6 af 8.1.2002.

hvori børn af en afdød arbejdstager er bosat, ikke er forpligtet til at udrede ydelser til børn, der forsørges af disse pensionister, eller til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, når de betingelser, der er fastsat i lovgivningen i bopælsmedlemsstaten, for tildeling af sådanne ydelser ikke eller ikke længere er opfyldt, og pensionistens eller rentemodtagerens ret eller de efterladte børns ret efter den afdøde arbejdstager ikke er erhvervet i den anden medlemsstat i henhold til dennes lovgivning alene. Den kompetente institution i en anden medlemsstat end bopælsmedlemsstaten kan i en sådan situation ikke desto mindre være forpligtet til at udrede de pågældende ydelser i medfør af en overenskomst om social sikring, der er indgået mellem de to berørte medlemsstater, og som er blevet inkorporeret i deres nationale lovgivning før det tidspunkt, hvor forordningen trådte i kraft, når de berørte kan støtte ret på denne overenskomst også efter forordningens ikrafttræden.

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. september 2002

i sag C-498/99, Town & County Factors Ltd mod Commissioners of Customs & Excise (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, Manchester) (¹)

(»Sjette momsdirektiv — anvendelsesområde — konkurrence, hvor arrangøren kun påtager sig en moralsk forpligtelse — beskatningsgrundlag«)

(2002/C 274/05)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-498/99, angående en anmodning, som VAT and Duties Tribunal, Manchester (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Town & County Factors Ltd mod Commissioners of Customs & Excise, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, nr. 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 11, punkt A, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for

Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puisseochet, R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, nr. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at en tjenesteydelse, der præsteres mod vederlag, men som — da det er aftalt, at tjenesteyderen kun er moralsk forpligtet til at præstere den pågældende ydelse — ikke præsteres i henhold til en forpligtelse, der kan påberåbes ved domstolene, er en merværdiafgiftspligtig transaktion.
- 2) Sjette direktivs artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), skal fortolkes således, at den samlede gebyrsum, arrangøren af en konkurrence har modtaget, udgør beskatningsgrundlaget for konkurrencen, når arrangøren frit kan disponere over dette beløb.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 17. september 2002

i sag C-513/99, Concordia Bus Finland Oy Ab mod Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af korkein hallinto-oikeus) (¹)

(»Offentlige tjenesteydelsesaftaler inden for transportsektoren — direktiv 92/50/EØF og 93/38/EØF — ordregivende kommune, der organiserer bustransport, og hvis økonomisk uafhængige enhed deltager i udbuddet som bydende — hensyntagen til kriterier vedrørende beskyttelse af miljøet ved fastlæggelsen af det økonomisk mest fordelagtige bud — spørgsmålet om, hvorvidt dette er lovligt, når den bydende kommunale enhed lettere kan opfylde disse kriterier«)

(2002/C 274/06)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-513/99, angående en anmodning, som korkein hallinto-oikeus (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til

Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Concordia Bus Finland Oy Ab, tidligere Stagecoach Finland Oy Ab, mod Helsingin kaupunki, HKL-Bussiliikenne, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1, litra a), artikel 2, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 4, samt artikel 34, stk. 1, i Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT L 199, s. 84), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasninger af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), og af artikel 36, stk. 1, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann og F. Macken samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet, R. Schintgen og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 36, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler skal fortolkes således, at når den ordregivende myndighed i forbindelse med en offentlig kontrakt vedrørende udførelse af bybustransportydelse beslutter at tildele en kontrakt til den bydende, der har afgivet det økonomisk mest fordelagtige bud, kan den tage hensyn til miljøkriterier, såsom bussernes nitrogenoxidemissioner eller støjniveau, for så vidt som disse kriterier er forbundet med kontraktens genstand, ikke tillægger den nævnte ordregivende myndighed et ubetinget frit valg, er udtrykkeligt nævnt i udbudsbetingelserne eller udbudsbekendtgørelsen og overholder alle de grundlæggende principper i fællesskabsretten, herunder navnlig princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 2) Princippet om ligebehandling er ikke til hinder for, at der tages hensyn til kriterier som de i hovedsagen omhandlede, der er forbundet med beskyttelse af miljøet, idet den ordregivende myndigheds egen transportvirksomhed er en af de få virksomheder, der har mulighed for at tilbyde materiel, der opfylder de nævnte kriterier.
- 3) Svaret på det andet og tredje spørgsmål ville ikke være et andet, hvis den i hovedsagen omhandlede fremgangsmåde for tildeling af den offentlige kontrakt henhørte under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 24. september 2002

i de forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck SpA og Acciaierie di Bolzano SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Statsstøtte — EKSF-ordning — støttemodtagerens rettigheder — anvendelsesområde: påvirkning af handelen eller konkurrence ikke nødvendig — i tidens løb anvendelse af forskellige kodeks for støtte — rentesats, der skal anvendes ved tilbagebetaling af uforenelig støtte)

(2002/C 274/07)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck SpA, Milano (Italien) (avvocati G. Macrì, M. Condinanzi og F. Colussi), og Acciaierie di Bolzano SpA, Bolzano (Italien) (avvocato B. Nascimbene), angående to appeller af dom afsagt den 16. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-158/96, Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (Sml. II, s. 3927), de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. di Bucci og K.-D. Borchardt) og Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 24. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 16. december 1999, Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (sag T-158/96) ophæves, for så vidt som den afviser anbringendet om, at Kommissionens sene tilbagebetalingskrav var en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.
- 2) I øvrigt forkastes appellerne.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes i det annullationssøgsmål, Acciaierie di Bolzano SpA anlagde for Retten.

- 4) Falck SpA og Acciaierie di Bolzano SpA betaler sagsomkostningerne i henholdsvis sag C-74/00 P og sag C-75/00 P.
- 5) Den Italienske Republik bærer sine egne omkostninger i sagerne C-74/00 P og C-75/00.

(¹) EFT C 135 af 13.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-101/00, Tulliasiamies mod Antti Siilin (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af korkein hallinto-oikeus) (¹)

(»Afgifter på importerede brugte motorkøretøjer — EF-traktatens artikel 95, stk. 1 (efter ændring nu artikel 90, stk. 1, EF) — sjette momsdirektiv«)

(2002/C 274/08)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-101/00, angående en anmodning, som korkein hallinto-oikeus (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, der er anlagt af Tulliasiamies og Antti Siilin, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 95, stk. 1 (efter ændring nu artikel 90, stk. 1, EF), og Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), som affattet ved Rådets direktiv 92/111/EØF af 14. december 1992 om ændring af direktiv 77/388/EØF og om forenklingsforanstaltninger med hensyn til merværdiafgift (EFT L 384, s. 47), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 95, stk. 1 (efter ændring nu artikel 90, stk. 1, EF), er ikke til hinder for, at en medlemsstat på brugte motorkøretøjer, der importeres fra en anden medlemsstat, anvender en afgiftsordning, hvorefter den afgiftspligtige værdi ansættes med henvisning til toldværdien, som fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og i Kommissionens forordning

(EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2913/92, men at den er til hinder for, at den afgiftspligtige værdi varierer i forhold til handelsleddet, når dette kan føre til, at afgiften på et importeret brugt motorkøretøj — i hvert fald i visse tilfælde — overstiger residualværdien af afgiften på et tilsvarende brugt motorkøretøj, der allerede er indregistreret i indlandet.

- 2) Traktatens artikel 95, stk. 1, er til hinder for, at en medlemsstat på brugte motorkøretøjer, der importeres fra en anden medlemsstat, anvender en afgiftsordning, hvorefter afgiften på motorkøretøjer:

— de første seks måneder efter indregistreringen eller ibrugtagningen af motorkøretøjet er lig med afgiften på et tilsvarende nyt motorkøretøj, og

— fra den 7. til den 150. måneds brug af motorkøretøjet er lig med afgiften på et tilsvarende nyt motorkøretøj nedsat lineært med 0,5 % pr. fulde kalendermåned,

idet en sådan afgiftsordning ikke tager hensyn til den faktiske værdiforringelse af motorkøretøjet, og under alle omstændigheder ikke gør det muligt at sikre, at afgiften ikke overstiger residualværdien af afgiften på et tilsvarende brugt motorkøretøj, der allerede er indregistreret i indlandet.

- 3) Når en medlemsstat for brugte motorkøretøjer, der importeres fra andre medlemsstater, anvender en afgiftsordning, hvorefter den faktiske værdiforringelse af motorkøretøjerne bestemmes på grundlag af generelle og teoretiske kriterier, der er fastsat i national ret, er det i henhold til traktatens artikel 95, stk. 1, nødvendigt, at denne afgiftsordning udformes således, at enhver diskriminerende virkning er udelukket under hensyn til de rimelige tilnærmelser, som er uadskilleligt forbundet med en ordning af denne art. Dette forudsætter dels, at de kriterier, der lægges til grund for den faste beregning af værdiforringelsen af motorkøretøjerne, bringes til offentlighedens kundskab, dels, at ejeren af et brugt motorkøretøj, der importeres fra en anden medlemsstat, kan anfægte anvendelsen af en fast beregningsmetode på dette køretøj, hvilket kan gøre det nødvendigt at undersøge motorkøretøjets individuelle egenskaber for at sikre, at den afgift, motorkøretøjet er pålagt, ikke overstiger residualværdien af afgiften på tilsvarende brugte motorkøretøjer, der allerede er indregistreret i indlandet.

- 4) En afgift som den i hovedsagen omhandlede, der i henhold til national ret er benævnt »merværdiafgift«, og som pålægges afgiften på motorkøretøjer, udgør ikke en »merværdiafgift« i henhold til Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som affattet ved Rådets direktiv 92/111/EØF af 14. december 1992 om ændring af direktiv 77/388/EØF og om forenklingsforanstaltninger med hensyn til merværdiafgift, og er forenelig med samme direktivs artikel 33.

- 5) *Traktatens artikel 95, stk. 1, er til hinder for, at der opkræves en afgift som den i hovedsagen omhandlede, der pålægges afgiften på motorkøretøjer, for så vidt som det beløb, der opkræves i afgift på et importeret brugt motorkøretøj, overstiger residualværdien af afgiften på tilsvarende brugte motorkøretøjer, der allerede er indregistreret i indlandet.*

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 19. september 2002**⁽¹⁾ EFT C 176 af 24.6.2000.**DOMSTOLENS DOM****(Femte Afdeling)****af 19. september 2002**

i sag C-104/00 P, DKV Deutsche Krankenversicherung AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

»Appel — EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — ordet »Companyline« — absolut registreringshindring — fornødent særpræg«

(2002/C 274/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-104/00 P, DKV Deutsche Krankenversicherung AG (befuldmægtiget: advokat S. von Petersdorff-Campen), angående appel af dom afsagt den 12. januar 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-19/99, DKV mod KHIM (COMPANYLINE) (Sml. II, s. 1), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. von Mühlendahl og D. Schennen), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr, M. Wathelet, C.W.A. Timmermans og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) DKV Deutsche Krankenversicherung AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

i sag C-113/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

»Statsstøtte — landbrug — støtte til fordel for produktion af grøntsager til industriel forarbejdning i Extremadura — artikel 87, stk. 1, og stk. 3, litra a) og c), EF — støtte af ringe størrelse — ingen bemærkninger fra de interesserede parter — driftsstøtte — støtte til produkter, der er omfattet af en fælles markedsordning — begrænsninger af de frie varebevægelser — begrundelse«

(2002/C 274/10)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-113/00, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: D. Triantafyllou), angående en påstand om, at Kommissionens beslutning 2000/237/EF af 22. december 1999 om Spaniens støtteordning til fordel for produktion af grøntsager til industriel forarbejdning i Extremadura i produktionsåret 1997/1998 (EFT 2000 L 75, s. 54) annulleres, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-114/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Statsstøtte — landbrug — støtte i form af rentetilskud til lån, der højst løber et år — artikel 87, stk. 1, og stk. 3, litra a) og c), EF — meddelelse 96/C 44/02 om statsstøtte til subsidierede landbrugslån (»driftslån«) — støtte af ringe størrelse — ingen bemærkninger fra de interesserede parter — driftsstøtte — støtte til produkter, der er omfattet af en fælles markedsordning — begrænsninger af de frie varebevægelser — begrundelse«)

(2002/C 274/11)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-114/00, Kongeriget Spanien (befuldægtiget: S. Ortiz Vaamonde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldægtiget: D. Triantafyllou), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/240/EF af 22. december 1999 om Spaniens støtteordning til finansiering af driftskapital i landbrugssektoren i Extremadura (EFT 2000 L 76, s. 16), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. september 2002

i sag C-141/00, Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH mod Finanzamt für Körperschaften I in Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(»Artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c) og g), i sjette direktiv 77/388/EØF — afgiftsfritagelse for plejeydelser leveret af kapitalselskaber — tjenesteydelser med tilknytning til social bistand og social sikring præsteret af andre organer end offentligtretlige, der er anerkendt af den pågældende medlemsstat som foretagender af almennyttig karakter — direkte virkning«)

(2002/C 274/12)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-141/00, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ambulanter Pflegedienst Kügler GmbH mod Finanzamt für Körperschaften I in Berlin, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c) og g), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 10. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Afgiftsfritagelsen i artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag afhænger ikke af den juridiske form af den afgiftspligtige, der udfører de lægeydelser eller dertil knyttede ydelser, der er nævnt heri.
- 2) Afgiftsfritagelsen i artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c), i sjette direktiv 77/388/EØF finder anvendelse på sygepleje, der udføres af et kapitalselskab, som driver virksomhed med ambulanssygepleje, herunder i hjemmet, der udøves af uddannede sygeplejersker, men finder ikke anvendelse på almindelig hjælp og hjælp i husholdningen.

- 3) a) *a)Ydelser vedrørende almindelig hjælp og hjælp i husholdningen, der udføres af en tjenesteyder, der yder ambulante pleje af personer, der er fysisk eller økonomisk afhængige, udgør tjenesteydelser, der er snævert forbundet med social bistand og social sikring i den forstand, hvori udtrykkene anvendes i artikel 13, punkt A, stk. 1, litra g), i sjette direktiv 77/388/EØF.*
- b) *Afgiftsfrigagelsen i artikel 13, punkt A, stk. 1, litra g), i sjette direktiv 77/388/EØF kan påberåbes af en afgiftspligtig ved en national ret med henblik på at anfægte nationale bestemmelser, der er i strid med denne bestemmelse. Det tilkommer den nationale ret under hensyn til alle relevante forhold at fastslå, om den afgiftspligtige er et organ, der kan anerkendes som foretagende af almennyttig karakter i den nævnte bestemmelses forstand.*

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 12. september 2002

i sag C-152/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 86/609/EØF — ufuldstændig gennemførelse«)

(2002/C 274/13)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-152/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Ström og J.-F. Pasquier) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: K. Rispal-Bellanger og C. Vasak, derefter sidstnævnte og G. de Bergues), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke fuldstændigt og korrekt har gennemført Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål (EFT L 358, s. 1), navnlig dets artikel 4, 7, 11, 12, 18 og 22, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr og A. La Pergola (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 12. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål, idet den ikke har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en korrekt gennemførelse af direktivets artikel 4, artikel 7, stk. 3, artikel 11, artikel 12, stk. 2, artikel 18, stk. 1 og 3, samt artikel 22, stk. 1.*

- 2) *Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. september 2002

i sag C-172/00, Ferring Arzneimittel GmbH mod Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln) (¹)

(Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af tilladelsen til parallelimport som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har opgivet denne)

(2002/C 274/14)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-172/00, angående en anmodning, som Landgericht Köln (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ferring Arzneimittel GmbH mod Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 10. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Artikel 28 EF er til hinder for en national regulering, hvorefter tilbagekaldelse af markedsføringstilladelsen for et referenceprodukt efter anmodning fra indehaveren heraf indebærer, at tilladelsen til parallelimport af det samme lægemiddel automatisk ophører med at være gyldig.*
- 2) *Hvorvidt den nye udgave af lægemidlet alene er markedsført i indførselsmedlemsstaten eller ligeledes er markedsført i andre medlemsstater kan ikke ændre ved svaret på det første spørgsmål.*

3) Hvis det godtgøres, at der er en reel risiko for menneskers sundhed som følge af, at der samtidig findes to udgaver af det samme lægemiddel på en medlemsstats marked, kan en sådan risiko begrunde indførselsrestriktioner over for den ældre udgave af lægemidlet, efter at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har trukket denne tilbage, for så vidt angår dette marked.

(¹) EFT C 211 af 22.7.2000.

Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 og Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager skal fortolkes således, at det skal være muligt for en erhvervsdrivende at kræve bestemmelserne vedrørende kvalitetsnormer for frugt eller grøntsager overholdt gennem et civilt søgsmål mod en konkurrent.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 17. september 2002

i sag C-253/00, Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA mod Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (¹)

(»Landbrug — forordning (EF) nr. 2200/96 — kvalitetsnormer for sorter af druer til spisebrug — retlige forpligtelser for erhvervsdrivende, som markedsfører druer til spisebrug inden for Fællesskabet — en erhvervsdrivendes mulighed for at kræve disse forpligtelser overholdt gennem et civilt søgsmål«)

(2002/C 274/15)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-253/00, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Antonio Muñoz y Cia SA, Superior Fruiticola SA mod Frumar Ltd, Redbridge Produce Marketing Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 og Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (henholdsvis EFT 1972 II, s. 423, og EFT L 297, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann (refererende dommer), N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, R. Schintgen, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. september 2002

i sag C-255/00, Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Trento) (¹)

(»Nationale afgifter i strid med fællesskabsretten — tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld — national lovgivning, der forkorter søgsmålsfristerne med tilbagevirkende kraft — forenelighed med effektivitetsprincippet«)

(2002/C 274/16)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-255/00, angående en anmodning, som Tribunale di Trento (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af de fællesskabsretlige principper om tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissechet (refererende dommer), R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 24. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Fællesskabsretten er til hinder for, at en ny og kortere præklusiv frist — og i givet fald også en frist, der er mere restriktiv for den afgiftspligtige end den søgsmålsfrist, der tidligere fandt anvendelse på krav om tilbagebetaling af nationale afgifter, der er i strid med fællesskabsretten — anvendes med tilbagevirkende kraft, i det omfang der ikke er indført en tilstrækkelig overgangsperiode, hvorunder tilbagebetalingskrav vedrørende beløb, der er betalt, før den bestemmelse, hvorved den nye frist indføres, træder i kraft, stadig kan fremsættes i henhold til ordningen med den gamle frist. I et tilfælde, hvor en præklusiv frist på tre år erstatter en forældelsesfrist på fem år, må en overgangsperiode på 90 dage anses for at være utilstrækkelig, og den mindste overgangsperiode, der sikrer, at udøvelse af retten til en sådan tilbagebetaling ikke gøres uforholdsmæssig vanskelig, kan anslås til seks måneder.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 17. september 2002

i sag C-320/00, **A.G. Lawrence m.fl. mod Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (¹)

«Princippet om lige løn til mænd og kvinder — direkte virkning — sammenligning af arbejde udført for forskellige arbejdsgivere»

(2002/C 274/17)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-320/00, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, A.G. Lawrence m.fl. mod Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group, Mitie Secure Services Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 141, stk. 1, EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer) og S. von Bahr samt dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor forskellene i lønvilkårene for arbejdstagere af forskelligt køn, der udfører samme arbejde eller arbejde af samme værdi, ikke kan tilskrives en og samme kilde, er ikke omfattet af artikel 141, stk. 1, EF.

(¹) EFT C 316 af 4.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 17. september 2002

i sag C-334/00, **Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA mod Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS)** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema di cassazione) (¹)

«Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 og 3 — specielle kompetenceregler — ansvar forud for kontraktindgåelse»

(2002/C 274/18)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-334/00, angående en anmodning, som Corte suprema di cassazione (Italien) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Fonderie Officine Meccaniche Tacconi SpA mod Heinrich Wagner Sinto Maschinenfabrik GmbH (HWS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, nr. 1 og 3, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, og som er karakteriseret ved, at en part ikke frivilligt har påtaget sig forpligtelser over for en anden part i forbindelse med forhandlinger om indgåelse af en kontrakt, og ved, at der eventuelt er sket en tilsidesættelse af retsregler, navnlig regler om loyalitetsforpligtelser for parterne i kontraktforhandlinger, er en sag, hvorunder det gøres gældende, at sagsøgte har pådraget sig et ansvar forud for kontraktindgåelse, en sag om ansvar uden for kontrakt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, nr. 3, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-336/00, Republik Österreich mod Martin Huber
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster
Gerichtshof) (¹)

**(»Landbrug — medfinansieret støtte — tilbagebetaling —
retligt grundlag — beskyttelse af den berettigede forventning
— retssikkerhed — medlemsstaternes processuelle autono-
mi«)**

(2002/C 274/19)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-336/00, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Republik Österreich mod Martin Huber, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden og fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget samt om naturpleje (EFT L 215, s. 85), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner

grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Der er ved vurderingen af det første spørgsmål intet fremkommet, der kan påvirke gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget samt om naturpleje, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union.
- 2) Artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2078/92, som ændret ved ovennævnte tiltrædelsesakt, skal fortolkes således, at Kommissionens beslutning om godkendelse af et nationalt støtteprogram ligeledes omfatter programmets indhold, uden at det dog medfører, at programmet får karakter af en fællesskabsretsakt.
- 3) Kommissionens beslutning om godkendelse af et nationalt støtteprogram som omhandlet i artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2078/92 er udelukkende rettet til den pågældende medlemsstat. De nationale domstole må på grundlag af national ret vurdere, om den foretagne bekendtgørelse af programmet er tilstrækkelig til, at det kan gøres gældende over for landbrugere og andre i landdistrikterne, navnlig i betragtning af kravet om passende information i medfør af forordningens artikel 3, stk. 3, litra f).
- 4) Fællesskabsretten er ikke til hinder for, at principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendes til at udelukke krav om tilbagebetaling af EF-medfinansieret støtte, som er udbetalt med urette, på den betingelse, at Fællesskabets interesser også tages i betragtning. Anvendelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning forudsætter, at det godtgøres, at den pågældende støttemodtager var i god tro.
- 5) Det står medlemsstaterne frit for at gennemføre nationale støtteprogrammer som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2078/92, som ændret ved den nævnte tiltrædelsesakt, ved privat- eller offentligretlige foranstaltninger, i det omfang de pågældende nationale foranstaltninger ikke påvirker fællesskabsrettens rækkevidde og effektivitet.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 12. september 2002

i sag C-351/00, Pirkko Niemi (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af vakuutusoikeus) ⁽¹⁾

(»Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF) eller af direktiv 79/7/EØF — begrebet »løn« — pensionsordning for tjenestemænd«)

(2002/C 274/20)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-351/00, angående en anmodning, som vakuutusoikeus (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, der er anlagt af Pirkko Niemi, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF) og af Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT 1979 L 6, s. 24), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 12. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En pension som den, der udbetales i henhold til valtion eläkelaki (lov om pension for statsansatte) 280/1966, som ændret ved lov 638/1994, er omfattet af anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF).

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. september 2002

i sag C-392/00, Finanzamt Hannover-Nord mod Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(»Kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgift — selskabsdeltageres ydelse af rentefrie lån — resultatoverførselsaftale«)

(2002/C 274/21)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-392/00, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Finanzamt Hannover-Nord mod Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 17. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 4, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for opkrævning af kapitaltilførselsafgift af det rentebeløb, et selskab sparer ved, at dets selskabsdeltagere har ydet det et rentefrit lån, når selskabsdeltagerne og selskabet, inden ydelsen af lånet, har indgået en resultatoverførselsaftale, såfremt de således sparede renter varigt har forøget selskabets formue. Det tilkommer den nationale ret, under hensyntagen til samtlige kendetegn ved den omhandlede disposition at undersøge, om, og i bekræftende fald, i hvilket omfang de sparede renter faktisk har haft en sådan virkning.

⁽¹⁾ EFT C 372 af 23.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-433/00, **Aventis Pharma Deutschland GmbH mod Kohlfarma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln)** ⁽¹⁾

(»Varemærkeret — lægemidler — central markedsføringstilladelse — ompakning«)

(2002/C 274/22)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-433/00, angående en anmodning, som Landgericht Köln (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Aventis Pharma Deutschland GmbH mod Kohlfarma GmbH, MTK Pharma Vertriebs-GmbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering (EFT L 214, s. 1), og af fællesskabsrettens regler vedrørende den frie bevægelighed for lægemidler, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering er til hinder for, at et lægemiddel, for hvilket der er udstedt to forskellige centrale markedsføringstilladelser for henholdsvis pakninger med fem enheder og pakninger med ti enheder, markedsføres i en pakning, der består af to pakninger med fem enheder, der er sat sammen og ometiketteret.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-221/01, **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien** ⁽¹⁾

(»Direktiv 97/33/EF — telekommunikation — samtrafik mellem netværkene — tjenesternes interoperabilitet«)

(2002/C 274/23)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-221/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: H. van Lier) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: først F. van de Craen, derefter A. Snoecx), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-princippet (EFT L 199, s. 32), særligt artikel 7, stk. 5, artikel 9, stk. 3, og artikel 14, stk. 1 og 2, idet det ikke har vedtaget alle de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann (refererende dommer), R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 19. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 5, artikel 9, stk. 3, samt artikel 14, stk. 1, jf. artikel 12, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-princippet, idet det ikke har vedtaget alle de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 45 af 10.2.2001.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 12. september 2002

i sag C-312/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 98/78/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2002/C 274/24)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-312/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Tufvesson og M. Patakia) mod Den Helleniske Republik (befuldmægtiget: N. Dafniou), angående en påstand om, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for fuldt ud at efterkomme Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringssselskaber i en forsikringsgruppe (EFT L 330 s. 1), eller idet den ikke har givet Kommissionen underretning herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne M. Wathelet og A. Rosas; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 12. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringssselskaber i en forsikringsgruppe, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for fuldt ud at efterkomme direktivet.
- 2) Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 275 af 29.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 12. september 2002

i sag C-386/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/7/EF«)

(2002/C 274/25)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-386/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: I. Martínez del Peral) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF af 16. februar 1998 om ændring af direktiv 87/102/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugercredit (EFT L 101, s. 17) ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet og under alle omstændigheder ved ikke at have underrettet Kommissionen om vedtagelsen heraf, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne M. Wathelet og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 12. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF af 16. februar 1998 om ændring af direktiv 87/102/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugercredit ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 317 af 10.11.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 8. juli 2002

i sag C-203/01, Fazenda Pública mod Antero & C^a Lda
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo) ⁽¹⁾

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — efteropkrævning af importafgifter — bogføring af importafgifter, der skal opkræves — beregning af forældelsesfristen for efteropkrævningen)

(2002/C 274/26)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-203/01, angående en anmodning, som Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Fazenda Pública mod Antero & C^a Lda, procesdeltager: Ministério Público, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne M. Wathelet og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 8. juli 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Ved udtrykket bogføring i artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, forstås den administrative handling, ved hvilken det beløb for import- eller eksportafgifter, der skal opkræves af de kompetente myndigheder, er blevet behørigt opgjort, og ikke toldmyndighedens opførelse i regnskabsregistre eller på anden måde af dette beløb. En sådan opførelse er ikke en nødvendig betingelse for opkrævningen.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

Appel iværksat den 30. juli 2002 af Nuno Antas de Campos til prøvelse af dom afsagt den 14. maj 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-194/00, Nuno Antas de Campos mod Europa-Parlamentet ⁽¹⁾

(Sag C-279/02 P)

(2002/C 274/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. juli 2002 iværksat appel af Nuno Antas de Campos til prøvelse af dom afsagt den 14. maj 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-194/00, Nuno Antas de Campos mod Europa-Parlamentet, ved abogados C. Botelho Moniz og E. Maia Cadete.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves med den begrundelse, at den er behæftet med retlige fejl som følge af en urigtig anvendelse i det foreliggende tilfælde af princippet om god forvaltning, reglerne om begrundelsespligt, lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling samt de regler, der sikrer retten til en retfærdig rettergang.
- Endvidere annulleres den afgørelse, der blev meddelt appellanten ved skrivelse nr. 109172 af 14. juli 2000 fra Europa-Parlamentets formand vedrørende den klage, som appellanten havde indgivet den 2. september 1999, med den begrundelse, at afgørelsen har tilsidesat princippet om god forvaltning, reglerne om begrundelsespligt, lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- Sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på en nærmere undersøgelse af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for erstatningspåstanden, idet sagen skal fortsættes, indtil der træffes endelig afgørelse om dette punkt.
- Såfremt Rettens dom ophæves alene med den begrundelse, at den har tilsidesat retten til en retfærdig rettergang, hjemvises sagen til Retten i Første Instans med henblik på, at den foranstalter bevisoptagelse.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at afholde omkostningerne i denne sag, samt de omkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-194/00.

Anbringender og væsentligste argumenter

- En retlig fejl med hensyn til anvendelsen af princippet om god forvaltning: Ansættelsesmyndigheden kunne ikke gyldigt træffe en afgørelse på grundlag af et kriterium, som den ikke selv havde anset for overbevisende i forbindelse med den administrative procedure.
- En retlig fejl med hensyn til fastsættelsen af de krav, der følger af begrundelsespligten: Den anfægtede afgørelse indeholder ikke nogen forklaring vedrørende ansættelsesmyndighedens ændrede opfattelse. Når nogen ændrer stilling, kan ansættelsesmyndigheden ikke uden videre se bort fra sine egne afgørelser i en bestemt administrativ procedure. De forpligtelser, der følger af begrundelsespligten, kræver derimod under sådanne omstændigheder en meget tydeligere forklaring af begrundelsen for den trufne afgørelse.
- En retlig fejl med hensyn til anvendelsen af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling. De kriterier, som Europa-Parlamentet har anvendt, har varieret i en sådan grad, at dets afgørelser på baggrund af sådanne lovbestemmelser er blevet selvmodsigende med hensyn til den løsning, der blev tilbudt cheferne for informationskontorerne.
- En retlig fejl med hensyn til betingelserne for udøvelse af retten til en retfærdig rettergang. Afvisningen af appellansens ansøgninger, både for så vidt angår bevisførelse ved vidneførelse som med hensyn til fremlæggelse af skriftlige beviser — som åbenlyst modsiger Europa-Parlamentets forklaringer under retsmødet vedrørende eksistensen og relevansen af bestemte dokumenter, uden at disse dog er blevet fremlagt — har berøvet appellanten muligheden for på relevant måde at kunne gøre sig synspunkt gældende med henblik på effektivt at bestride den sagsøgte institutions opfattelse.

(¹) EFT C 285 af 7.10.2000, s. 17.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. august 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i sagen Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. og S. Spitz Kommanditgesellschaft mod Land Baden-Württemberg, processtilvarslet: Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-309/02)

(2002/C 274/28)

Stuttgart i sagen Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. og S. Spitz Kommanditgesellschaft mod Land Baden-Württemberg, processtilvarslet: Forbundsrepublikken Tyskland, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 1, stk. 2, i Europaparlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20.12.1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10) fortolkes således, at medlemsstaterne ifølge denne bestemmelse ikke må fremme ordninger, hvorved drikkevareemballager genbruges, i forhold til engangsemballager, hvis materiale kan genindvindes, ved at bestemme, at såfremt genbrugsandelen for hele medlemsstatens område er mindre end 72 %, bortfalder for så vidt angår de drikkevareområder, hvor genbrugsandelen er faldet under den i 1991 konstaterede andel, muligheden for at blive fritaget fra en administrativt fastsat pligt til tilbagetagelse, bortskaffelse og opkrævning af pant for tomme engangsemballager for drikkevarer ved at deltage i en tilbagetagelses- og bortskaffelsesordning?
2. Skal artikel 18 i Europaparlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20.12.1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10) fortolkes således, at denne bestemmelse forbyder medlemsstaterne at vanskeliggøre markedsføring af drikkevarer i engangsemballager, hvis materiale kan genindvindes, derved, at såfremt genbrugsandelen for hele medlemsstatens område er mindre end 72 %, bortfalder muligheden for — ved deltagelse i en tilbagetagelses- og bortskaffelsesordning — at blive fritaget for en administrativt fastsat tilbagetagelses-, bortskaffelses- og pantopkrævningsforpligtelse, der gælder for tomme engangsemballager for drikkevarer, for så vidt angår de drikkevareområder, hvor genbrugsandelen er lavere end den i 1991 konstaterede andel?
3. Skal artikel 7 i Europaparlamentet og Rådets direktiv 94/62 af 20.12.1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10) fortolkes således, at producenter og forhandlere af drikkevarer i engangsemballager, hvis materiale kan genindvindes, har en ret til at deltage i en allerede indført tilbagetagelses- og bortskaffelsesordning for brugte drikkevareemballager, idet de herved kan opfylde en lovbestemt pligt til at opkræve pant af engangsemballager for drikkevarer og til at tage brugte drikkevareemballager tilbage?
4. Skal artikel 28 EF fortolkes således, at denne bestemmelse forbyder medlemsstaterne at træffe bestemmelser, hvorefter følgen af, at genbrugsandelen af drikkevareemballager inden for hele medlemsstatens område er mindre end 72 %, er, at muligheden for fritagelse — ved deltagelse i en tilbagetagelses- og bortskaffelsesordning — for en administrativt fastsat tilbagetagelses-, bortskaffelses- og pantopkrævningsforpligtelse for tomme engangsemballager til drikkevarer bortfalder for de drikkevareområder, inden for hvilke genbrugsandelen er lavere end den i 1991 konstaterede andel?

Appel iværksat den 10. september 2002 af Hijos de Andrés Molina, S.A. til prøvelse af dom afsagt den 11. juli 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-152/99, Hijos de Andrés Molina, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-316/02 P)

(2002/C 274/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. september 2002 iværksat appel af Hijos de Andrés Molina, S.A. (HAMSA), ved Luis Manuel Olivencia Brugger og José Luis Ballester García-Izquierdo, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 11. juli 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-152/99, Hijos de Andrés Molina, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Delvis annullation af dommen af 11. juli, idet det gøres gældende:
 - a) at den støtte, der er ydet til Hijos de Andrés Molina, S.A. i 1994, er i overensstemmelse med fællesskabsretten, idet støtten er i overensstemmelse med den generelle støtteordning, der finder anvendelse.
 - b) at den støtte, der er ydet i december 1995 som led i en omstrukturering af Hijos de Andrés Molina, er i overensstemmelse med fællesskabsretten.
 - c) at sagsøgeren ikke bestrider de øvrige punkter i dommen af 11. juli 2002, der ikke er omfattet af denne sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

- a) Den støtte, der er ydet til HAMSA i 1994 inden for rammerne af generelle støtteordninger, som Kommissionen har godkendt, er i overensstemmelse med fællesskabsretten:

Retten har i dommen introduceret et nyt spørgsmål, der er fremmed for proceduren og sagens genstand. Til forskel fra parterne, Kommissionen og HAMSA, der mener, at den støtte, der er ydet i 1993 og i 1994, var omfattet af de generelle støtteordninger nr. N 624/92 og nr. N 428/93, er Retten af den opfattelse, at det er støtteordning nr. N 428/93 og nr. N 462/94, der finder anvendelse herpå.

HAMSA har ikke — hverken under den administrative procedure eller under retssagen — haft mulighed for at fremsætte bemærkninger til Rettens nye behandling af det omtvistede spørgsmål, hvorfor Hijos de Andrés Molina S.A. er blevet berøvet retten til kontradiktion. Denne omstændighed har efter Hijos de Andrés Molina S.A.'s opfattelse karakter af formel fejl, der skader virksomhedens interesser, jf. artikel 51 i Domstolens procesreglement.

For det andet har Retten i første instans undladt at analysere den støtte, der i 1994 blev ydet til HAMSA, på baggrund af støtteordning nr. N 462/94, som den anser for at finde anvendelse.

- b) Støtte til redning og omstrukturering af en virksomhed, der er ydet indenfor rammerne af en eksisterende omstrukturingsplan:

Kommissionen anførte i sin afgørelse af 3. februar 1999, at den ikke modtog omstrukturingsplanen for Hijos de Andrés Molina, S.A. før den 4. juli 1997. Kommissionen indrømmede imidlertid i et svar på nogle spørgsmål, som Retten i Første Instans havde stillet få dage før, retsmødet blev afholdt, at den havde modtaget omstrukturingsplanen, før de spanske myndigheder anmeldte støttetildelingen den 1. juli 1996 til Kommissionen. Omstrukturingsplanen blev helt konkret afleveret i januar 1996 af en spansk tjenestemand til en EF-tjenestemand, der er ansat under Generaldirektoratet for Landbrug, uden at Kommissionen besluttede at indlede proceduren efter den daværende artikel 93, stk. 3, i Traktaten eller at træffe nogen form for foranstaltninger i relation til planen og til den støtte, der blev ydet i forbindelse med dens gennemførelse i henhold til det anførte i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. Senere, den 29. april 1997, dvs. 14 måneder efter anmeldelsen af omstrukturingsplanen, gav Kommissionen meddelelse om åbning af proceduren idet den henviste til, at den ikke havde fået meddelelse om støtten, selv om støtten i medfør af Lorenz-doktrinen må betragtes som eksisterende støtte.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Korkein hallinto-oikeus i sagen anlagt af Petri Manninen

(Sag C-319/02)

(2002/C 274/30)

Ved kendelse afsagt den 10. september 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. september 2002, har Korkein hallinto-oikeus i sagen anlagt af Petri Manninen forelagt

De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 56 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fortolkes således, at den er til hinder for den finske ovenfor beskrevne ordning med kompensation for selskabsskat, hvor en i Finland fuldt skattepligtig udbyttmodtager indrømmes kompensation for selskabsskat med hensyn til udbytte fra et indenlandsk aktieselskab, men ikke med hensyn til udbytte, som han modtager fra et i Sverige registreret aktieselskab?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan traktatens artikel 58 da fortolkes således, at bestemmelserne i artikel 56 ikke begrænser Finlands ret til at anvende de relevante bestemmelser i lov om kompensation for selskabsskat, da det er en forudsætning for at opnå denne kompensation for selskabsskat i Finland, at det selskab, som udbetaler udbytte, har betalt den tilsvarende skat eller supplerende skat i Finland, hvilket ikke sker med hensyn til udbytte betalt fra udlandet, således at der i dette tilfælde overhovedet ikke foretages nogen beskatning?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Regeringsrätten i sagen Förvaltnings AB Stenholmen mod Riksskatteverket

(Sag C-320/02)

(2002/C 274/31)

Ved kendelse afsagt den 10. september 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. september 2002, har Regeringsrätten i sagen Förvaltnings AB Stenholmen mod Riksskatteverket forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan et dyr betragtes som en brugt genstand?
Hvis spørgsmålet besvares bekræftende anmodes om svar på følgende spørgsmål.
2. Skal et dyr, som købes fra en privatperson (en anden end opdrætteren), og som — efter træning med henblik på en specifik anvendelse — sælges videre, betragtes som en brugt genstand?

Sag anlagt den 16. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-324/02)

(2002/C 274/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. september 2002 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/30/EF⁽¹⁾ af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogenoxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften, idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller i det mindste ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Da artikel 249, stk. 3, EF, og artikel 10, stk. 1, EF, er bindende, er medlemsstaterne forpligtet til inden udløbet af den herfor fastsatte frist at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af de direktiver, som er rettet til dem. Den fastsatte frist udløb allerede den 19. juli 2001, uden at Spanien havde vedtaget og sat de nødvendige foranstaltninger i kraft.

⁽¹⁾ EFT L 163 af 29.6.1999, s. 41.

Sag anlagt den 17. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-326/02)

(2002/C 274/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. september 2002 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero

Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/13/EF⁽¹⁾ af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg, idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller i det mindste ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Da EF-traktatens artikel 249, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, er bindende, er medlemsstaterne forpligtet til inden udløbet af den herfor fastsatte frist at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af de direktiver, som er rettet til dem. Den fastsatte frist udløb allerede den 1. april 2001, uden at Spanien havde vedtaget og sat de nødvendige foranstaltninger i kraft.

⁽¹⁾ EFT L 85 af 29.3.1999, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 16. september 2002 af Rechtbank te 's-Gravenhage, Retten sat i Assen — Afdeling for Udlændingesager, i sagen L.G. Panayotova, R.M. Kalcheva, I.M. Lis, L. Sopova, I.L. Topa, J.M. Rusiecka mod de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

(Sag C-327/02)

(2002/C 274/34)

Ved dom afsagt den 16. september 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. september 2002, har Rechtbank te 's-Gravenhage, Retten sat i Assen — Afdeling for Udlændingesager, i sagen L.G. Panayotova, R.M. Kalcheva, I.M. Lis, L. Sopova, I.L. Topa, J.M. Rusiecka mod de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal Domstolens besvarelse af spørgsmål 4 i dom af 27. november 2001, sag C-257/99, Barkoci og Malik, fortolkes således, at det er uforeneligt med henholdsvis artikel 45, stk. 1, sammenholdt med artikel 59, stk. 1, i associeringsaftalen med Bulgarien, artikel 44, stk. 3, sammenholdt med artikel 58 i associeringsaftalen med Polen og artikel 45, stk. 3, sammenholdt med artikel 59 i associeringsaftalen med Slovakiet, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en i Nederlandene indgivne ansøgning om en opholdstilladelse med henblik på etablering i overensstemmelse med associeringsaftalen undlader at foretage nogen materiel prøvelse udelukkende på grund af, at ansøgeren ikke har en midlertidige opholdstilladelse? Gør det ved besvarelsen af dette spørgsmål nogen forskel, om det er klart og åbenbart, at de materielle betingelser, der stilles for indrejse, er opfyldt?
2. Er det ved besvarelsen af det første spørgsmål relevant — i bekræftende fald på hvilken måde — om den, der ansøger om en opholdstilladelse, på ansøgningstidspunktet opholder sig lovligt i Nederlandene på et andet grundlag end en midlertidig opholdstilladelse, eksempelvis som følge af den såkaldt frie periode, der er nævnt i artikel 8 i Vreemdelingenwet?

Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-330/02)

(2002/C 274/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2002 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 15 i Rådets direktiv 1999/13/EF⁽¹⁾ af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg, idet Irland

ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i al fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde de gennemførelsesfrister, der er fastsat i direktiver. Denne frist udløb den 1. april 2001, uden at Irland havde vedtaget de bestemmelser, der var nødvendige for at opfylde det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

(¹) EFT L 85 af 29.3.1999, s. 1.

Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige

(Sag C-331/02)

(2002/C 274/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2002 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ikke fuldt ud har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/30/EF (¹) af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogendioxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften, da det ikke har vedtaget og sat de love og administrative bestemmelser i kraft for Gibraltar, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i al fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det Forenede Kongeriges forpligtelse til at træffe foranstaltninger til at efterkomme direktivet for hele dets område er ikke bestridt.

Da Det Forenede Kongerige ikke har meddelt Kommissionen de bestemmelser, der er vedtaget og sat i kraft for at efterkomme det omhandlede direktiv for Gibraltar, og da Kommissionen ikke råder over andre oplysninger, på grundlag af hvilke den kan fastslå, at Det Forenede Kongerige har vedtaget og sat de nødvendige bestemmelser i kraft, må Kommissionen antage, at Det Forenede Kongerige endnu ikke har vedtaget disse bestemmelser, og at det dermed har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet.

(¹) EFT L 163 af 29.6.1999, s. 41.

Sag anlagt den 19. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige

(Sag C-332/02)

(2002/C 274/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2002 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ikke fuldt ud har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 15 i Rådets direktiv 1999/13/EF (¹) af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i al fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det Forenede Kongeriges forpligtelse til at træffe foranstaltninger til at efterkomme direktivet for hele dets område er ikke bestridt.

Da Det Forenede Kongerige ikke har meddelt Kommissionen de bestemmelser, der er vedtaget og sat i kraft for at efterkomme det omhandlede direktiv for Gibraltar, og da Kommissionen ikke råder over andre oplysninger, på grundlag af hvilke den kan fastslå, at Det Forenede Kongerige har vedtaget og sat de nødvendige bestemmelser i kraft, må Kommissionen antage, at Det Forenede Kongerige endnu ikke har vedtaget disse bestemmelser, og at det dermed har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet.

(¹) EFT L 85 af 29.3.1999, s. 1.

Sag anlagt den 20. september 2002 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-333/02)

(2002/C 274/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union af Den Italienske Republik ved prof. Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Giacomo Aiello.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1129/2002 (¹) af 27. juni 2002 om fastsættelse for produktionsåret 2002/03 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, i det omfang forordningen ikke fastsætter en afledt interventionspris for hvidt sukker for samtlige områder i Italien, og, om nødvendigt, tillige annullation af artikel 2, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 (²) af 19. juni 2001.

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det er femte år i træk, at Italien ikke er medtaget i den af Kommissionen vedtagne forordning, som opregner de underskudsområder, for hvilke der er fastsat »afledte« priser for sukker, således at den »almindelige« interventionspris, der er fastsat i forordningens artikel 2, stk. 1, litra a), må anvendes på disse underskudsområder.

Det kriterium, som anvendes ved bestemmelsen af underskudsområder, er baseret på de oplysninger om produktionen og forbruget, som fremgår af de af medlemsstaterne meddelte opgørelser.

For Italiens vedkommende forventes sukkerproduktionen at ville overstige forbruget med 111 400 tons.

Ved beregningen heraf har Kommissionen anvendt et kriterium, som efter den italienske regerings opfattelse er både ulovligt og fejlagtigt.

Navnlig ved beregningen af det forventede forbrug er ikke medtaget sukker, som anvendes i produkter til eksport.

Således har Kommissionen lagt til grund, at »forbrug« kun omfatter hvidt sukker, som anvendes direkte i Italien og ikke sukker, som anvendes (også inden for Italien) til fremstilling af produkter til eksport.

Hermed er det ikke »behovet« for sukker, forstået som den mængde heraf, der i alt forbruges på markedet, der sigtes til, men kun den mængde, der forbruges på det nationale område.

Denne beregningsmåde er ikke korrekt, da der hermed anvendes et begreb for forbrug, der er urimeligt restriktivt.

(¹) EFT L 169 af 28.6.2002, s. 22.

(²) EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1.

Sag anlagt den 20. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-337/02)

(2002/C 274/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. september 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu og Knut Simonsson, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 43 EF og 48 EF ved at opretholde artikel 3, stk. 3, i lov nr. 210 af 10. juli 1991, som fastsætter betingelserne for, at rederier med hjemsted i en anden medlemsstat ligestilles med italienske rederier hvad angår den italienske andel af konferencetraffikken.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Hvad angår de rederier, som er etableret i andre medlemsstater, og som ønsker at udøve deres ret til fri etablering i Italien og at deltage i konferencetraffikken fra denne stat, indeholder artikel 3, stk. 3, i den italienske lov nr. 210 fra 1991 supplerende betingelser udelukkende for juridiske personer, som disse rederier ikke behøver at opfylde i deres hjemstat. Dette udgør efter Kommissionens opfattelse en tilsidesættelse af artikel 43, jf. 48 EF.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. september 2002 af Högsta domstolen i sagen Fixtures Marketing Limited mod AB Svenska Spel

(Sag C-338/02)

(2002/C 274/40)

Ved kendelse afsagt den 10. september 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. september 2002, har Högsta domstolen i sagen Fixtures Marketing Limited mod AB Svenska Spel forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan en databasefremstiller ved vurderingen af, om en database er udtryk for en »væsentlig investering«, jf. artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 96/97/EF (¹) af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser (databasedirektivet), medregne en investering, som primært har til formål at skabe noget, som er fritstående fra databasen, og som sådan ikke blot omfatter indsamling, kontrol eller præsentation af indholdet i databasen? Har det i så fald nogen betydning, om investeringen eller dele heraf udgør en forudsætning for databasen?

Det bemærkes, at AB Svenska Spel i den foreliggende sag har gjort gældende, at Fixtures Marketing Limiteds investering primært er relateret til udarbejdelsen af turneringsplanen for de engelske og skotske fodboldkampe og ikke til de databaser, hvori oplysningerne lagres. Fixtures Marketing Limited har gjort gældende, at der ikke kan sondres mellem arbejdet og udgifterne i forbindelse med planlægningen af spillet og arbejdet og udgifterne i forbindelse med oprettelsen af turneringsplanen i databaserne.

2. Gælder beskyttelsen af en database i databasedirektivets forstand udelukkende aktiviteter, der er omfattet af databasefremstillerens hensigt med oprettelsen af databasen?

Det bemærkes, at AB Svenska Spel har gjort gældende, at Fixtures Marketing Limited med oprettelsen af databasen ikke har haft til hensigt at støtte tipsspil eller anden form for spillevirksomhed, men at en sådan virksomhed skal betragtes som et biprodukt til formålet med investeringen. Fixtures Marketing Limited har gjort gældende, at formålet med en investering er uden relevans og bestrider i øvrigt, at muligheden for at bruge databasen i forbindelse med tipsspil skal betragtes som et biprodukt til det egentlige formål med investeringen.

3. Hvad menes der med begrebet »en væsentlig del af basens indhold, vurderet kvalitativt eller kvantitativt« i artikel 7, stk. 1?
4. Er direktivets beskyttelse i henhold til artikel 7, stk. 1, jf. artikel 7, stk. 5, hvad angår »udtræk og/eller genanvendelse« af indholdet i en database begrænset til en sådan anvendelse, som indebærer en direkte udnyttelse af databasen eller omfatter beskyttelsen også en sådan benyttelse, hvor indholdet indhentes fra andre kilder (andenhåndskilder) eller er alment tilgængeligt?

Det bemærkes, at AB Svenska Spel har gjort gældende, at selskabet har været uvidende om eksistensen af de pågældende databaser, og at oplysningerne på tipskuponerne er indhentet fra andre kilder, samt at det, som anføres på tipskuponerne, hverken udgør hele eller en væsentlig del af turneringsplanen. Fixtures Marketing Limited har anført, at det ved bedømmelsen heraf ikke spiller nogen rolle, om data er indsamlet fra andre kilder end turneringsplanen, idet oplysningerne i sidste ende hidrører fra denne.

5. Hvorledes skal begreberne »normal udnyttelse« og »skader urimeligt« i artikel 7, stk. 5, fortolkes?

Det bemærkes, at Fixtures Marketing Limited har gjort gældende, at AB Svenska Spel i kommercielt øjemed har foretaget tilbagevendende og systematiske udtræk af og genanvendt databasens indhold i strid med normal udnyttelse og dermed har tilført fodboldligaerne urimelig skade. AB Svenska Spel har anført, at det ved vurderingen er fejlagtigt at sammenlægge flere tipskupper, og har bestridt, at brugen skulle være i strid med direktivets artikel 7, stk. 5.

(¹) EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20.

Slettelse af sag C-427/99 P (¹) og C-371/00 P (²)

(2002/C 274/41)

Ved kendelse af 1. august 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sagerne C-427/99 P og C-371/00 P, UK Coal plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 20 af 22.1.2000.

(²) EFT C 355 af 25.11.2000.

Slettelse af sag C-413/00 (¹)

(2002/C 274/42)

Ved kendelse af 2. juli 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-413/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

Slettelse af sag C-303/01 (¹)

(2002/C 274/43)

Ved kendelse af 31. juli 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-303/01, Alexandros Kefalas m.fl. mod Elliniko Dimosio m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Areios Pagos), skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 56 af 31.7.2002.

Slettelse af sag C-44/02 (¹)

(2002/C 274/44)

Ved kendelse af 2. juli 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-44/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 97 af 20.4.2002.

RETEN I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 3. juli 2002 af konsortiet »Makedoniko Metro«, »Michaniki A.E.« m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-202/02)

(2002/C 274/45)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af konsortiet »Makedoniko Metro«, »Michaniki A.E.« m.fl., Thessaloniki (Grækenland), ved advokat Christos Gonis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- a) Sagen antages i det hele til realitetsbehandling.
- b) Europa-Kommissionen og de af dens tjenestegrene, som søgsmålet er rettet mod, som beskrevet i det indledende afsnit »Individualisering af Den Europæiske Unions tjenestegrenes ansvar«, tilpligtes in solidum at betale:
 - i) til selskabet »Michaniki A.E.« 23 578 050 EUR med renter 8 % fra den 29. november 1996, eller fra den 27. august 1998, 224 654 EUR og 60 mio. EUR med morarenter 8 % fra sagens anlæg
 - ii) til Prodomos Emfietzoglou, bestyrelsesformand for selskabet »Michaniki A.E.«, 15 mio. EUR med morarenter 8 % fra sagens anlæg som godtgørelse for ikke-økonomisk skade
 - iii) til selskabet »Michaniki A.E.« den tabte fortjeneste på 1 025 839 588 EUR med renter 8 % fra sagens anlæg
 - iv) til konsortiet »Makedoniko Metro« med selskaberne ABB Daimler-Benz Transportation (Deutschland) GmbH (Adtranz) og Belgian Transport and Urban Infrastructure Consult (Transurb Consult) som berettigede med en andel på henholdsvis 20 % og 0,35 %, et beløb på i alt 110 754 352 EUR

- c) Europa-Kommissionen tilpligtes at sende en note til alle sine tjenestegrene med henblik på at genoprette selskabet »Michaniki A.E.«'s og dets bestyrelsesformand Prodomos Emfietzoglous navn og ære, og for Retten at fremlægge og at tilstille sagsøgerne referaterne af møderne den 7. april 1998 og den 27. august 1998 og de beslutninger, der blev truffet på disse møder, såvel som alle de originale skrivelser fra John Mogg, Mario Monti og formanden Romano Prodi.
- d) Europa-Kommissionen og dens tjenestegrene tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.
- e) Det foreslås at indkalde følgende vidner:
 - i) Den Europæiske Ombudsmand Jacob Södermann,
 - ii) dennes assistenter I. Harden og O. Verheecke,
 - iii) bestyrelsesformanden for selskabet »Michaniki A.E.« Prodomos Emfietzoglou,
 - iv) enhver anden person, som det findes nødvendigt at afhøre, efter at Kommissionen har fremlagt de begærede dokumenter.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne gør gældende, at Europa-Kommissionens beslutninger om at henlægge sagsøgernes klage over, at de kompetente græske myndigheder ulovligt undlod at tildele dem opførelsen af metroen i Thessaloniki, er ulovlige.

Ifølge sagsøgerne har disse beslutninger forårsaget den skade, som de har lidt, og de strider mod fællesskabsbestemmelserne om offentlige bygge- og anlægskontrakter. Desuden indebærer de en tilsidesættelse af princippet om, at der skal sikres lige konkurrencevilkår, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet samt proportionalitetsprincippet, begrundelsespligten og god forvaltningsskik. Ifølge sagsøgerne har Kommissionen med de pågældende beslutninger tilsidesat deres ret til at blive hørt og til at få bistand samt gjort sig skyldig i magtfordrejning.

Sag anlagt den 27. august 2002 af »H« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol**(Sag T-255/02)**

(2002/C 274/46)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. august 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af »H«, ved avocat Juan Ramón Iturriagoitia Bassas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. maj 2002 annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 350 000 EUR med tillæg af morarente 10 % p.a. fra den 4. oktober 1999 og indtil betaling sker for den skade, som sagsøgeren har lidt og i fremtiden vil lide, idet der tages forbehold for erstatningsbeløbets størrelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Domstolen, anfægter Domstolens afslag på at yde erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af sin erhvervs sygdom, der allerede er anerkendt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 31. maj 2001 truffet i henhold til vedtægtens artikel 73, og for hvilken der er udbetalt erstatning på 35 192,16 EUR.

Under nærværende sagsanlæg gør sagsøgeren med henvisning til Traktatens artikel 288 (tidligere artikel 215) opmærksom på de psykiske problemer, som han har lidt af lige siden han blev udsat for asbest i Domstolen. Disse problemer viser sig især ved fysiske og psykiske forstyrrelser i forbindelse med sagsøgerens forhold til sin omgangskreds og i forbindelse med sagsøgerens familiemæssige og sociale relationer. Sagsøgte har med sin afgørelse af 14. maj 2002, hvorefter sagsøgerens krav om erstatning for den pågældende ikke-økonomiske skade blev forkastet, overset, at sagsøgerens erhvervs sygdom ligeledes har en række ikke-medicinske følgevirkninger, som påvirker sagsøgerens liv, og har således indskrænket sig til kun at behandle en del af sagsøgerens patologi.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at princippet om god forvaltningsskik og omsorgsprincippet er tilsidesat, at der i den foreliggende sag er sket magtfordrejning samt at Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er overtrådt.

Sag anlagt den 27. august 2002 af »I« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol**(Sag T-256/02)**

(2002/C 274/47)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. august 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af »I«, ved avocat Juan Ramón Iturriagoitia Bassas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. maj 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 27. maj 2002 i forbindelse med en anmodning om erstatning for ikke-økonomisk skade samt for ethvert andet tab, som sagsøgeren har lidt på grund af sygdom, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 350 000 EUR med tillæg af morarente 10 % p.a. fra den 4. oktober 1999 og indtil betaling sker til dækning af den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt og i fremtiden vil lide, idet der tages forbehold for erstatningsbeløbets størrelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Domstolen, anfægter Domstolens afslag på at udbetale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af sin erhvervs sygdom, som allerede er anerkendt i henhold til vedtægtens artikel 73, og for hvilken der er udbetalt erstatning.

De anbringender, der er fremført til støtte for nærværende søgsmål, er identiske med dem, der er påberåbt i sag T-255/02, »H« mod Domstolen.

Sag anlagt den 27. august 2002 af »K« mod De Europæiske Fællesskabers Domstol

(Sag T-257/02)

(2002/C 274/48)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. august 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af »K«, ved avocat Juan Ramón Iturriaga-goitia Bassas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. maj 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 27. maj 2002 i forbindelse med en anmodning om erstatning for ikke-økonomisk skade samt for ethvert andet tab, som sagsøgeren har lidt på grund af sygdom, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 350 000 EUR med tillæg af morarente 10 % p.a. fra den 4. oktober 1999 og indtil betaling sker til dækning af den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt og i fremtiden vil lide, idet der tages forbehold for erstatningsbeløbets størrelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Domstolen, anfægter Domstolens afslag på at udbetale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af sin erhvervs sygdom, som allerede er anerkendt i henhold til vedtægtens artikel 73, og for hvilken der er udbetalt erstatning.

De anbringender, som er fremført til støtte for nærværende søgsmål, er identiske med dem, der er påberåbt i sag T-255/02, »H« mod Domstolen.

Sag anlagt den 10. september 2002 af Hendrikus Boukes mod Europa-Parlamentet

(Sag T-258/02)

(2002/C 274/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. september 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Hendrikus Boukes, Waldbredimus (Luxembourg), ved avocat Eric Boigelot, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen truffet den 4. januar 2002 af generalsekretæren for Europa-Parlamentet, Julian Priestley, hvorved sagsøgerens ansøgning af 4. oktober 2001 om anerkendelse af sagsøgerens ægteskab blev afslået af ansættelsesmyndigheden.
- Annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 27. februar 2002, som var indbragt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og registreret den 1. marts 2002, og som Europa-Parlamentet endnu ikke har besvaret.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afslag på at tage hensyn til hans registrerede partnerskab, der efter nederlandsk lov er sidestillet med ægteskab, og hvorved det fællesskab, han varigt har indgået med sin partner, retligt fastslås og anerkendes, således at partnerskabet sidestilles med begrebet »ægteskab« i tjenstemandsvedtægten.

Sagsøgeren har til støtte for sine anbringender anført følgende:

- Tilsidesættelse af artikel F, stk. 1, 2 og artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union.
- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1, litra a), stk. 1, artikel 27, stk. 2, og vedtægtens bestemmelser om løn, godtgørelse af omkostninger, tilskud og pensionsordning.
- Tilsidesættelse af artikel 7, 9 og 21 i chartret over de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union.

- Tilsidesættelse af artikel 8, 12 og 14 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
- Tilsidesættelse af generelle retsprincipper, såsom forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet, princippet om ligeløn for mandlige og kvindelige arbejdstagere, princippet om overholdelse af privat- og familielivet, princippet om ensartetheden af EF-statsborgernes personelle status, samt af princippet om god forvaltning og beskyttelse af den berettigede forventning.

Sag anlagt den 30. august 2002 af Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-259/02)

(2002/C 274/50)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Raiffeisen Zentralbank Österreich Aktiengesellschaft, Wien, ved Rechtsanwalt S. Völcker.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 (K(2002) 2091 endelig udg.) annulleres, for så vidt som den berører sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes den bøde på 30,38 mio. EUR, som Kommissionen har pålagt sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (»bankrunderne«). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamering, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette antog, at aftalerne i det foreliggende tilfælde var egnede til at indvirke på handelen mellem medlemsstaterne. De østrigske bankers aftaler angik udelukkende Østrig. I betragtning af de berørte tjenesteydelsers natur, var aftalerne heller ikke egnede til at afskærme det østrigske marked. Der forelå derfor ikke en overtrædelse af artikel 81 EF. Yderligere var der ikke grundlag for Kommissionens krav om, at lovovertrædelsen blev bragt til ophør. Kommissionen fastslog således selv, at sagsøgeren allerede havde bragt aftalerne til ophør den 24. juni 1998.

Sagsøgeren har endvidere afvist indplaceringen af lovovertrædelsen som »særlig alvorlig« således som det forstås i retningslinjerne for bødeberegning. Særligt tog Kommissionen, da den skulle vurdere hvor alvorlig lovovertrædelsen var, ikke højde for, at bankrunderne ikke var arrangeret med henblik på at påvirke konkurrencen, men derimod i over 50 år havde fundet sted i overensstemmelse med østrigsk ret og til det sidste med medvirken fra statslige myndigheder.

Derudover har sagsøgeren gjort indsigelse mod selve bødeberegningen. Uden hensyntagen til sammenhængen i sektoren for andelsbanker og i modstrid med fast retspraksis blev sagsøgeren af Kommissionen tilskrevet markedsandele hidrørende fra selskaber som sagsøgeren ikke var involveret i, og hvis adfærd på markedet sagsøgeren ikke kunne bestemme. Endvidere havde Kommissionen uden tilstrækkelig efterprøvelse forkastet alle fremførte formildende omstændigheder. Endelig havde Kommissionen anvendt reglerne om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager forkert ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 1996 C 207, s. 4).

Sag anlagt den 2. september 2002 af Bank Austria Creditanstalt AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-260/02)

(2002/C 274/51)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bank Austria Creditanstalt AG, Wien, ved Rechtsanwältin Chr. Zschocke og J. Beninca.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 (sag COMP/36.571 — Østrigske banker) annulleres, for så vidt som den berører sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes den bøde på 30,38 mio. EUR, som Kommissionen har pålagt sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamering, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har først gjort gældende, at artikel 81 EF ikke er anvendelig, idet bankrunderne, som sagsøgeren vedstår, på grund af deres regionale og lokale sigte ikke var egnede til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at Kommissionen ved fastsættelse af grundbeløbet gik ud fra, at bankrunderne havde negative økonomiske konsekvenser, på trods af at sagsøgeren sammen med de andre berørte banker gennem et driftsøkonomisk, videnskabeligt og sagkyndigt responsum havde påvist det modsatte. Ydermere havde Kommissionen ved fastsættelse af grundbeløbet misbrugt sin skønsbeføjelse, idet den ikke tog hensyn til den lovmæssige særstatus bankrunderne har efter østrigsk konkurrenceret, deltagelsen af offentlige myndigheder samt det omfattende offentlige kendskab til bankrunderne.

Endvidere samarbejdede sagsøgeren med Kommissionen under sagens behandling. Kommissionen gav ikke nogen bødenedsættelse som følge af samarbejdet, og den anvendte derfor sin egen meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager ukorrekt.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte vigtige proceduremæssige rettigheder, og at den retsstridigt videregav meddelelsen om klagepunkter til Freiheitliche Partei Österreichs (FPÖ).

Sag anlagt den 30. august 2002 af Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-261/02)

(2002/C 274/52)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bank für Arbeit und Wirtschaft Aktiengesellschaft, Wien, ved Rechtsanwälte H.-J. Niemeyer og M. von Hinden, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 og 2 i Kommissionens beslutning af 11. juni 2002, sag COMP/36.571 — Østrigske banker, annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at sagsøgeren har tilsidesat artikel 81 EF og skal bringe overtrædelsen til ophør.
- Beslutningens artikel 3 annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at sagsøgeren pålægges en bøde på 7,59 mio. EUR.
- Subsidiært nedsættes den i artikel 3 fastsatte bøde til et passende beløb.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamering, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen er ugyldig allerede fordi begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF ikke er overholdt. Derudover har Kommissionen tilsidesat artikel 81 EF ved retligt at have fejlvurderet de undersøgte samtalers natur. Havde Kommissionen foretaget en objektiv undersøgelse af forholdene, ville den have fundet ud af, at der overvejende herskede uenighed mellem bankerne. Den fejlagtige vurdering af forholdene påvirkede hele beslutningen og bør derfor føre til dens fuldstændige ophævelse. Endvidere strider beslutningen mod artikel 81 EF derved, at samtalerunderne ikke var egnede til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at den anfægtede beslutnings artikel 3 er ugyldig, idet der ikke foreligger det i artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 forudsatte skyldsmoment. I betragtning af samtalerundernes rent nationale karakter og deres særlig østrigske sammenhæng med deltagelse af østrigske statslige myndigheder, kunne sagsøgeren ikke være vidende om ulovligheden af bankrunderne og om deres evne til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

Kommissionen har ved at tilsidesætte artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 ligeledes forbrudt sig mod væsentlige principper for bødefastsættelsen. Særligt har Kommissionen i flere henseender anvendt sine egne retningslinjer for fremgangsmåden ved fastsættelse af bøder forkert. Antagelsen af, at der forelå en særlig alvorlig overtrædelse var fejlagtig, og Kommissionen tog ikke talrige formildende omstændigheder i betragtning. Endelig bør bøden også nedsættes betragteligt, fordi Kommissionen på grund af en fejlagtig anvendelse af meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager ikke tog sagsøgerens samarbejdsvillighed i betragtning.

Sag anlagt den 30. august 2002 af Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, Wien, ved Rechtsanwalt H. Wollmann.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 om en procedure i henhold til artikel 81 EF (sag COMP/36.571/D-1 — Østrigske banker) annulleres.
- Subsidiært annulleres beslutningens artikel 3 og 4, for så vidt som de berører sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamer, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har gjort gældende, at samtalerunderne mellem de østrigske banker ikke var egnede til mærkbart at påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Kommissionen anvendte i den anfægtede beslutning ikke artikel 81, stk. 1, EF korrekt. De omtvistede aftaler fandt kun anvendelse på Republikken Østrigs territorium. Kommissionen frembragte ingen afgørende beviser for, at aftalerne alligevel var egnede til at påvirke handelen mellem medlemsstater mærkbart. Særligt blev en markedsafskærmende effekt ikke påvist.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke har påvist, at sagsøgeren har handlet forsætligt eller uagtsomt. Kommissionen anvendte artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 forkert, idet den pålagde sagsøgeren en bøde, selv om det ikke var påvist, at dennes medarbejdere havde handlet forsætligt eller uagtsomt. Kommissionen tog derved ikke hensyn til, at det for skyldsspørgsmålet ikke drejer sig om kendskabet til forbuddet mod karteller, men at det derimod først og fremmest kommer an på kendskabet til de omstændigheder, som i det konkrete tilfælde gør forbuddet anvendeligt. Derudover undersøgte Kommissionen kun skyldsspørgsmålet i forhold til gerningsindholdet for, om der forelå en konkurrencebegrænsning, men den undersøgte ikke, om sagsøgerens medarbejdere var i stand til at erkende de formodede mellemstatslige påvirkninger. Dette var ifølge sagsøgeren ikke tilfældet.

Sag anlagt den 30. august 2002 af Österreichische Postsparkasse Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-263/02)

(2002/C 274/54)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Österreichische Postsparkasse Aktiengesellschaft, Wien, ved Rechtsanwälte H.-J. Niemeyer og M. von Hinden, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 og 2 i Kommissionens beslutning af 11. juni 2002, sag COMP/36.571/D-1 — Østrigske banker, annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at sagsøgeren har tilsidesat artikel 81 EF og skal bringe overtrædelsen til ophør.
- Beslutningens artikel 3 annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at sagsøgeren pålægges en bøde på 7,59 mio. EUR.
- Subsidiært nedsættes den i artikel 3 fastsatte bøde til et passende beløb.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-261/02, Bank für Arbeit und Wirtschaft AG mod Kommissionen, anførte.

Sag anlagt den 2. september 2002 af Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-264/02)

(2002/C 274/55)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG, Wien, ved Rechtsanwälte W. Kirchhoff, F. Montag og G. Bauer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2002)2091 endelig udg. af 11. juni 2002, sag COMP/36.571/D-1 — Østrigske banker, annulleres, for så vidt som den berører sagsøgeren.
- Subsidiært ophæves den bøde, som er pålagt sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes størrelsen af den i beslutningen pålagte bøde til en passende beløb.
- Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamering, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen lider under en række mangler. Beslutningen tilsidesatte i flere sammenhænge kontradiktionsprincippet. Sagsøgeren blev ikke, inden beslutningen blev truffet, hørt angående antagelsen af, at sagsøgeren som ledende pengeinstitut var ansvarlig for alle sparekasser. Beslutningen var heller ikke tilstrækkeligt begrundet. Særligt begrundelserne vedrørende sagsøgerens ansvar for alle sparekasser og vedrørende beregningen af sagsøgerens markedsandele, som lå til grund for bødeudmålingen, opfyldte ikke kravene i henhold til retspraksis til begrundelsespligten.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at beslutningen strider mod princippet om god forvaltningsskik. Særlig alvorlig var den retsstridige antagelse om, at alle selvstændige sparekassers handlinger kunne tilregnes sagsøgeren/GiroCredit som ledende pengeinstitut i sparekassesektoren. De retlige forudsætninger for tilregnelser manglede tydeligvis.

Herudover har sagsøgeren gjort gældende, at lovovertrædelsen ikke mærkbart påvirkede handelen mellem medlemsstater. Mange af bankrunderne havde intet grænseoverskridende element. Andre runder kunne i hvert fald ikke mærkbart påvirke samhandelen. Selv hvis overtrædelsen mærkbart påvirkede handelen mellem medlemsstater, forelå betingelserne for at gøre sagsøgeren ansvarlig under alle omstændigheder ikke. I henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 var det derfor udelukket at pålægge sagsøgeren en bøde.

Yderligere foretog Kommissionen to alvorlige regnefejl ved udregningen af bøden. Endvidere fejlvurderede Kommissionen overtrædelsens alvorlighed og de foreliggende formildende omstændigheder. Sagsøgerens omfattende samarbejdsvilje blev heller ikke taget i betragtning. Endelig tilsidesatte beslutningen forbuddet mod straf med tilbagevirkende kraft, jf. den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 7, eftersom bøden blev udregnet på basis af principper for bødeudregningen, som efter to ændringer af Kommissionens praksis herfor først var indført efter, at overtrædelsen var bragt til ophør.

Sag anlagt den 3. september 2002 af Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank

(Sag T-265/02)

(2002/C 274/56)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. september 2002 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Jan Pflugradt, Frankfurt am Main (Tyskland), ved Reschtanwalt N. Pflüger.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Advarslen i henhold til skrivelse af 28. februar 2002 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet har samme oprindelse som sag T-83/02 (Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank)⁽¹⁾, og søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som dem, der er gjort gældende i den pågældende sag.

⁽¹⁾ EFT C 118 af 18.5.2002, s. 30.

Sag anlagt den 4. september 2002 af Deutsche Post AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-266/02)

(2002/C 274/57)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), ved Rechtsanwältin J. Sedemund og Th. Lübbig.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 19. juni 2002 vedrørende statsstøtte nr. 61/99 (ex NN 153/96) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning vedrører en manglende dækning af omkostninger på området for pakkeposttjenester til erhvervs-kunder, idet den compensation, staten har ydet herfor, ifølge beslutningen udgør en krydssubsidiering, der er ulovlig i henhold til statstøttereglerne. Kommissionen har i beslutningen fastslået, at den statsstøtte på 572 mio. EUR, som Tyskland har ydet sagsøgeren, er uforenelig med fællesmarkedet. Kommissionen har fastslået, at for så vidt som den compensation, staten har ydet for nettomeromkostninger i forbindelse med en rabatpolitik, medfører en nedsættelse af de omkostninger, der normalt er forbundet med udførelsen af konkurrenceudsatte dør-til-dør-pakketjenester, udgør dette en fordel i henhold til artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgeren har anfægtet denne beslutning og gjort gældende, at den samme påstand om manglende dækning af omkostningerne allerede har været genstand for Kommissionens beslutning af 20. marts 2000⁽¹⁾ i henhold til artikel 82 EF, og at Kommissionen i de to beslutninger er nået til helt forskellige konklusioner med hensyn til tidsrummet for, omfanget af og kilden til finansiering af den angiveligt manglende dækning af omkostningerne. Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningens konklusion om manglende dækning af omkostningerne beror på en fejlagtig beregning.

Endvidere gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens påstand om, at den kritiserede dækning af omkostningerne skyldes en aggressiv rabatpolitik og derfor ikke er forårsaget af sagsøgerens forpligtelser til offentlig tjeneste, savner ethvert bevisgrundlag og er åbenbart urigtig. Endvidere har Kommissionen overskredet sine beføjelser på området for tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, idet den i henhold til retspraksis ikke er beføjet til at træffe afgørelse vedrørende omkostningsniveauet eller vedrørende posttjenesteyderens effektivitet.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har anvendt artikel 87 urigtigt og har handlet i strid med retspraksis med hensyn til spørgsmålet om, hvornår der foreligger statsstøtte til virksomheder, som leverer tjenesteydelser af almen økonomisk interesse. Kommissionen har ikke ført noget bevis for, at beslutningen om krydssubsidiering til fordel for pakkeposttjenester til erhvervskunder skal »tilregnes« de tyske myndigheder. Endvidere har Kommissionen set bort fra, at en tabsudligning, som udelukkende foregår internt i en virksomhed, ikke kan udgøre en støtte, men alene er omfattet af artikel 82 EF. Kommissionen har herudover set bort fra, at finansieringen af den midlertidige omkostningsdækning var en økonomisk fornuftig beslutning.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om høring.

(¹) Kommissionens beslutning 2001/354/EF af 20.3.2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP/35.141 Deutsche Post AG) (EFT L 125, s. 27).

Sag anlagt den 28. august 2002 af MLP Finanzdienstleistungen AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-270/02)

(2002/C 274/58)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. august 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af MLP Finanzdienstleistungen AG, Heidelberg (Tyskland), ved Rechtsanwalt W. Göpfert.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 26. juni 2002 fra Tredje Appellkammer i sag R 206/2002-3 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »bestpartner« — ansøgning nr. 2 268 134

Varer eller tjenesteydelser: Tjenesteydelser i klasse 36, 38 og 42 (bl.a. forsikringsvirksomhed, Internet-tjenester og databehandling for tredjemand)

Den for appellkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering

Appellkammerets afgørelse: Afvisning af klagen

Søgsmålsgrunde: — Ingen registreringshindringer efter artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94 (¹)

— Intet friholdelsesbehov

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 2. september 2002 af Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft og Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-271/02)

(2002/C 274/59)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Österreichische Volksbanken-Aktiengesellschaft og Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG, Wien og St. Pölten (Østrig), ved Rechtsanwälte A. Ablasser, R. Roniger og R. Bierwagen.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i Kommissionens beslutning K(2002)2091 endelig udg. af 11. juni 2002, sag COMP/36.571/D-1 — Østrigske banker, annulleres, for så vidt som den berører sagsøgerne.
- Beslutningens artikel 2, første punktum, annulleres, for så vidt som den berører sagsøgerne.
- Beslutningens artikel 3 annulleres, for så vidt som den berører sagsøgerne, subsidiært nedsættes den i artikel 3 fastsatte bøder, som pålægges sagsøgerne.
- Subsidiært i forhold til første påstand annulleres anerkendelsen af FPÖ som klager såvel som videresendelsen af klagepunkter.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgerne — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet bankerne deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamering, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgerne har gjort gældende, at det følger af den dels ukorrekte dels ufuldstændige undersøgelse af de faktisk omstændigheder, at den anfægtede beslutning er ugyldig. Beslutningen tilsidesatte hermed væsentlige formkrav i henhold til artikel 230, stk. 2, EF. Derudover er der i beslutningen talrige begrundelsesmangler og modsigelser. Dette er tilfældet hvad angår valget af adressater i beslutningen, samt angående spørgsmålet om hvorfor sagsøgerne er valgt ud fra pengeinstitutternes størrelse.

Desuden har sagsøgerne gjort gældende, at beslutningen strider mod lighedsgrundsætningen, da der ved valget af adressater er blevet diskrimineret imod dem. De deltog langt sjældnere i runderne end andre banker, henholdsvis deltog slet ikke, og er også med hensyn til deres størrelse ikke sammenlignelige med de andre banker. Kommissionen tilsidesatte også sagsøgernes ret til kontradiktion og retten til forvar.

Yderligere er kravet i artikel 81, stk. 1, EF om en påvirkning af handelen mellem medlemsstater ikke opfyldt. Aftalerne mellem de østrigske banker egnede sig ikke til at påvirke handelen mellem medlemsstater, og sagsøgerne kan angående dette krav ikke gøres ansvarlige, da de særligt på grund af det daværende østrigske retsgrundlag og deltagelsen fra offentlige myndigheder måtte gå ud fra, at deres handlinger også var i overensstemmelse med EF-konkurrenceretten. Ved fastsættelsen af overtrædelsens alvorlighed tog beslutningen ikke højde for, at ingen bindende aftaler, som i et priskartel var blevet truffet, og ingen formildende omstændigheder var blevet taget i betragtning.

Ifølge sagsøgerne udgjorde Kommissionens beslutninger og foranstaltninger, som anerkendte FPÖ som klager og videregav klagepunkterne, en yderligere procedurermæssig fejl.

Sag anlagt den 6. september 2002 af Krüger GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-273/02)

(2002/C 274/60)

(Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det i stævningen anvendte sprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. september 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Krüger GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach (Tyskland), ved Rechtsanwalt S.v. Petersdorff-Campen.

Den anden part i sagen for appelkammeret var Calpis Co. Ltd., Tokyo (Japan). Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen truffet den 25. juni 2002 af Første Appelkammer i sag R 484/2000-1 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Calpis Co., Ltd. (tidligere The Calpis Food Industry Co., Ltd.)

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »CALPICO« for varer i klasse 29, 30 og 32 — ansøgning nr. 225169

Indehaver af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Sagsøgeren

Det påberåbte varemærke eller tegn: Det tyske ordmærke »CALYPSO« for varer i klasse 32

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen tages ikke til følge.

Appelkammerets afgørelse: Der gives ikke sagsøgeren medhold i klagen.

Søgsmålsgrunde: — Risiko for forveksling af mærkerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾.
— Overtrædelse af princippet om retten til kontradiktion.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 9. september 2002 af Athanacia-Nancy Pascall mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-277/02)

(2002/C 274/61)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. september 2002 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Athanacia-Nancy Pascall, Bruxelles, ved avocats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen truffet af udvælgelseskomitéen for den almindelige udvælgelsesprøve RÅDET/A/393 om for den mundtlige prøve at tildele sagsøgeren en karakter, som lå under den krævede, og om ikke at opføre hende på reservelisten, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande anført, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Hun anfører, at sagsøgte burde have meddelt hende de karakterer, som var blevet givet hende for de forskellige dele af prøven, som udvælgelseskomitéen skulle bedømme.

Sagsøgeren har desuden påstået, at der foreligger en tilsidesættelse af de retlige rammer, som meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve Rådet/A/393 fastsætter samt en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Ifølge sagsøgeren burde udvælgelseskomitéen have foretaget en vurdering af hendes generelle og faglige kundskaber og kvalifikationer under en samtale på græsk. Denne samtale førtes på andre sprog.

Sag anlagt den 16. september 2002 af Degussa AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-279/02)

(2002/C 274/62)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Degussa AG, Düsseldorf (Tyskland), ved Rechtsanwälte R. Bechtold, M. Karl og W. Berg, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 2. juli 2002 (sag C.37.519 — methionin) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren,

- subsidiært nedsættes den ved beslutningens artikel 3 pålagte bøde,
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Endelig har Kommissionen tilsidesat uskyldsformodningen, idet Kommissionen, allerede inden den traf beslutningen, havde videregivet oplysninger til den økonomiske presse om bødens forventede størrelse, og idet disse oplysninger tillige blev offentliggjort. Det var herefter ikke muligt af træffe en uvildig beslutning.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens beslutning, der pålægger sagsøgeren en bøde på 118 125 000 EUR for overtrædelse af artikel 81, stk. 1, EF. Kommissionen har kritiseret sagsøgeren og andre berørte virksomheder — forskellige producenter af methionin — for at have deltaget i en vedvarende aftale og/eller samordnet praksis. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren deltaget i en sådan ordning fra februar 1986 til februar 1999.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved bødens fastsættelse ikke har vurderet overtrædelsens varighed korrekt. Kommissionen har antaget, at der forelå en overtrædelse fra 1986 til 1999. Kommissionen har derved ikke taget i betragtning, at aftalerne ophørte i 1988, og at der først i 1992 atter blev truffet beslutning om gennemførelse af aftaler. Kommissionen har ikke bevist, at der foreligger en enkelt kontinuerlig overtrædelse. Desuden har Kommissionen begået flere fejl ved fastsættelsen af bødens grundbeløb. Idet Kommissionen har vurderet overtrædelsen som »en særlig alvorlig overtrædelse« af artikel 81, stk. 1, EF, har institutionen foretaget en urigtig vurdering af de konkrete virkninger på det berørte marked. Der er tale om et urigtigt skøn, og Kommissionen har således tilsidesat sine egne retningslinjer for bødefastsættelse.

Endvidere har sagsøgeren anført, at Kommissionen ved udmålingen af bøden til Degussa AG har lagt virksomhedens størrelse i 2001 til grund og dermed har set bort fra den omstændighed, at Degussa siden ophøret af de konkurrencestridige aftaler har gennemført to virksomhedssammenlægninger. Kommissionen burde have truffet beslutningen om pålæggelse af bøden udelukkende på grundlag af omsætningen i den del af den nuværende koncern, der svarer til det tidligere Degussa AG Frankfurt am Main. Kommissionen har i den henseende tilsidesat skyldsprincippet.

Derudover har sagsøgeren gjort gældende, at den metode, som Kommissionen har anvendt ved bødefastsættelsen, ikke er i overensstemmelse retsstatsprincippet om bestemthed. Ved at Kommissionen har valgt denne anvendelse af artikel 15 i forordning nr. 17/62, har den gjort denne bemyndigelsesnorm ugyldig, idet den giver Kommissionen en ubegrænset beføjelse til at fastsætte bødens størrelse, hvilket ikke er foreneligt med princippet om bestemthed af de retlige følger af en lovstridig adfærd.

Sag anlagt den 18. september 2002 af Norma Lebensmittel-filialbetrieb GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-281/02)

(2002/C 274/63)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. september 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Norma Lebensmittel-filialbetrieb GmbH & Co. KG, Nürnberg (Tyskland), ved Rechtsanwältin S. Rojahn og St. Freytag.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 3. juli 2002 (¹) af Tredje Appellkammer ved kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærke, der søges registreret:

Ordmerket »Mehr für Ihr Geld«
— ansøgning nr. 1669167.

Varer eller tjenesteydelser:

Varer og tjenesteydelser i klasse 3, 29, 30 og 35 (bl.a. blegemidler og andre midler til vask og rensning af tøj, kød, kaffe og marketing).

Den til appelkammeret påklagede afgørelse:

Undersøgerens afvisning af registrering.

Appelkammerets afgørelse: Undersøgerens afgørelse annulleres i det omfang, ansøgningen hvad angår tjenesteydelser i klasse 35 blev afslået. Herudover gives der ikke medhold i klagen.

Søgsmålsgrunde: — Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽²⁾.
— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94.

(¹) Sag R 239/2002-3.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 11. september 2002 af Cementbouw Handel & Industrie B.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-282/02)

(2002/C 274/64)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Cementbouw Handel & Industrie B.V., Amsterdam, Nederlandene, ved advocaat W. Knibbeler og advocaat O.W. Brouwer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i den anfægtede beslutning annulleres.
- Artikel 2 i den anfægtede beslutning annulleres.
- Artikel 3 i den anfægtede beslutning annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2002) 2315 af 26. juni 2002.

Sagsøgeren driver virksomhed inden for byggebranchen. I 1999 købte sagsøgeren og Franz Haniel & Cie GmbH af Ruhrkohle AG dennes aktier i en række fabrikker, der var medlemmer af Coöperatieve verkoop en produktievereniging van kalkzandsteenproducenten (CVK), der er en andelsforening for hollandske calciumsilicatproducenter. I henhold til den anfægtede beslutning opnåede sagsøgeren og Franz Haniel derved fælles kontrol med CVK. Det anføres endvidere i beslutningen, at den anden gruppe tilsagn, som sagsøgeren og Franz Haniel har tilbudt, er tilstrækkelige til at sikre, at virksomhedsovertagelsen vil være forenelig med fællesmarkedet.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 3 i Rådets forordning nr. 4064/89 ⁽¹⁾. Ifølge sagsøgeren begik Kommissionen en fejl ved at konkludere, at sagsøgeren og Franz Haniel har fælles kontrol med CVK. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke fremførte tilstrækkelige beviser for denne konklusion og undlod at begrunde den, hvilket er i strid med EF-traktatens artikel 253.

Sagsøgeren har tillige anført, at Kommissionen tilsidesatte artikel 2 i forordning nr. 4064/89. Ifølge sagsøgeren begik Kommissionen en fejl, da den fastslog, at den transaktion, hvorved aktierne i Ruhrkohle AG blev opkøbt af sagsøgeren og Franz Haniel, førte til en dominerende stilling for CVK på markedet for byggematerialer til brug for bærende mure i Nederlandene. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen heller ikke anførte tilstrækkeligt bevis for denne konklusion eller gav nogen begrundelse for den, hvilket er i strid med EF-traktatens artikel 253.

Endelig har sagsøgeren anført, at artikel 3 og artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 4064/89 blev anvendt forkert, og at proportionalitetsprincippet blev tilsidesat ved, at Kommissionen ikke accepterede den første gruppe tilsagn, sagsøgeren og Franz Haniel foreslog.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1) (offentliggjort i EF 1990 L 257, s. 13).

Sag anlagt den 27. september 2002 af Confederazione nazionale dei servizi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-292/02)

(2002/C 274/65)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Confederazione nazionale dei servizi ved advokaterne Constantino Tessarolo og Alessio Vianello.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af artikel 2 i beslutning nr. C.27/99 (ex NN 69/99), hvorved Kommissionen har erklæret de foranstaltninger, som Italien har vedtaget til fordel for aktieselskaber, hvori majoriteten er offentligt ejet, og som er oprettet i henhold til lov nr. 142 af 8. juni 1990, hvilke foranstaltninger dels består i treårige fritagelser for indkomstskat, dels i lån, for at være uforenelige med fællesmarkedet.
- Subsidiært annulleres artikel 3 i beslutning nr. C.27/99, hvorved Kommissionen pålagde Italien at kræve fordele, hidrørende fra de foranstaltninger, der var kendt ulovlige, tilbage fra modtagerne.
- Mere subsidiært annulleres under alle omstændigheder beslutningens artikel 3, i det omfang den fastsætter renten på grundlag af den sats, der anvendes ved beregningen af subventionsækvivalenten i forbindelse med støtte til et regionalt formål.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med den foreliggende sag søges Kommissionens beslutning af 5. juni 2002 (statsstøtte nr. 27/99) annulleret, dels i det omfang

det heri fastslås, at den treårige fritagelse for indkomstskat, som Italien indrømmer lokale offentlige forsyningsvirksomheder, hvori aktiemajoriteten er offentligt ejet, jf. artikel 3, nr. 70 i lov nr. 549/1995, og at de lån, som er ydet til en fordelagtig rente, jf. artikel 9a i lovdekret nr. 488/1986, er ulovlige og uforenelige med det fælles marked, dels i det omfang Italien herved pålægges at kræve den nævnte støtte tilbage fra modtagerne, herunder fra sagsøgeren.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger

- en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, og forordning (EF) nr. 659/1999, da samhandelen mellem medlemsstaterne ikke er blevet påvirket. Hvad angår anvendelsen af artikel 87, stk. 1, på støtteforanstaltninger, anfører sagsøgeren, at det påhviler Kommissionen at angive og vurdere de faktiske omstændigheder til godtgørelse af, dels at støtteordningen inden for den pågældende sektor af markedet er konkurrencebegrænsende, dels at den indvirker negativt på samhandelen inden for Fællesskabet. De markeder, hvorpå de i lov nr. 142/90 omhandlede selskaber opererede inden for den pågældende periode, var imidlertid ikke liberaliseret, men organiseret i lokale monopoler, som fuldstændigt udelukkede fri konkurrence. Desuden har den nationale lovgiver og de nationale domstole på grund af de i lov nr. 142/90 omhandlede selskabers særlige karakter og den væsentlige sammenhæng mellem disse og de kommunale, specialiserede virksomheder, begrænset de nye kapitalvirksomheders aktivitet til det lokale område for den enhed, de henhører under
- tilsidesættelse af traktatens artikel 88, stk. 1, og artikel 1, litra b), nr. i) og v), i forordning nr. 659/1999, i det omfang Kommissionen har betegnet foranstaltningerne som »ny støtte«, hvorved den har tilsidesat de procedureforskrifter, som den er forpligtet til at følge hvad angår »de støtteordninger, som findes« i de pågældende medlemsstater
- tilsidesættelse af undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 86, stk. 2, i det omfang de i lov nr. 142/90 omhandlede virksomheder udfører aktiviteter af almindelig økonomisk interesse.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at begrundelsespligten er tilsidesat.

III

(Oplysninger)

(2002/C 274/66)

Domstolens seneste offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*

EFT C 261 af 26.10.2002

Liste over tidligere offentliggørelser

EFT C 247 af 12.10.2002

EFT C 233 af 28.9.2002

EFT C 219 af 14.9.2002

EFT C 202 af 24.8.2002

EFT C 191 af 10.8.2002

EFT C 180 af 27.7.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
